

Fra LaRouche-bevægelsen 17. september 2014: Tiden er inde til at fjerne Obama fra embedet

Så længe, Obama forbliver i embedet, er USA låst fast i et dødt imperiesystem, som kun har en mulighed tilbage: at fremprovokere en verdenskrig. Med en Obama, som er sikkert fjernet fra embedet, enten gennem en rigsretssag eller en tvungen tilbagetræden, kan USA reorganisere sig omkring et nyt præsidentskab – med Bill Clinton som en ledende skikkelse – og gå sammen med Kina, Rusland og Indien, og andre allierede nationer, for at smede et globalt system, med John Quincy Adams' fællesskab bygget på principper blandt fuldstændig suveræne nationalstater som forbillede.

Faren for krig, som nu kommer fra det desperate Britiske Imperiums kræfter, er blevet fuldt ud erkendt både i Kina og Rusland. The Global Times, en førende kinesisk statsavis, publicerede en kronik med den ildevarslende titel, »Muligheden af en Tredje Verdenskrig eksisterer; Kina må være forberedt.«

Kinas præsident Xi Jinping er på rundrejse til den Maritime Silkevej på vej til Indien, hvor han vil ankomme onsdag til tre dages afgørende møder med premierminister Modi. Idet han indfangede, i hvilken størrelsesorden, det kinesisk-indiske partnerskab befinder sig, talte Modi til en gruppe kinesiske journalister i New Delhi tirsdag og udsendte dernæst en kommentar via twitter: »Hvis jeg skal beskrive det potentiale, som ligger i de indisk-kinesiske bånd, ville jeg sige INCH (Indien & Kina) henimod MILES (Millennium for Exceptionel

Synergi)!

»Aritmetikken og kemien i vore relationer overbeviser mig om, at sammen kan vi skrive historie.« Han sagde til kinesiske reportere: »Når Indien og Kina styrker deres relationer, kommer næsten 35 % af verdens befolkning tættere sammen, og deres liv gennemgår kvalitative forandringer. Regnestykket er, at når Indien og Kina vinder, så vinder en betydelig procent af verdens befolkning. Vores forbindelse går ud over almindelig regning.«

Mens Modi forberedte sig til at være vært for Xi Jinping, var Indiens præsident, Pranab Mukherjee, i Vietnam, hvor han lovpriste den nye, indiske premierminister for at skabe en favorabel atmosfære for Indien i hele verden.

For eksempel bemærkede Lyndon LaRouche i tirsdags, at man ikke kan overvurdere betydningen af disse udviklinger, som er i gang mellem Indien, Kina, Rusland og de andre BRIKS-lande i verden, som allierer sig med det nye system. Det er ud fra dette synspunkt, at det burde være mest åbenlyst, hvorfor præsident Obama må fjernes fra embedet omgående.

Så længe, Obama forbliver i embedet, er USA låst fast i et dødt imperiesystem, som kun har en mulighed tilbage: at fremprovokere en verdenskrig. Med en Obama, som er sikkert fjernet fra embedet, enten gennem en rigsretssag eller en tvungen tilbagetræden, kan USA reorganisere sig omkring et nyt præsidentskab – med Bill Clinton som en ledende skikkelse – og gå sammen med Kina, Rusland og Indien, og andre allierede nationer, for at smede et globalt system, med John Quincy Adams' fællesskab bygget på principper blandt fuldstændig suveræne nationalstater som forbillede.

Faren for krig, som nu kommer fra det desperate Britiske Imperiums kræfter, er blevet fuldt ud erkendt både i Kina og Rusland. The Global Times, en førende kinesisk statsavis, publicerede en kronik med den ildevarslenende titel, »Muligheden

af en Tredje Verdenskrig eksisterer; Kina må være forberedt.«

I den samme tone kom formanden for den russiske Statsduma med bemærkninger ved åbningen af efterårets parlamentssamling, hvor han advarede om, at NATO's bevæbning af den ukrainske regering er et klart tegn på en bevægelse henimod krig.

I mellemtiden var NATO-øverstkommanderende general Breedlove i Washington i denne uge, hvor han optrappede truslerne mod Rusland og anklagede Moskva for at føre »hybridkrig« i hvert eneste land, der har en russisk minoritet, og han krævede, at NATO vedtog nye artikel 5-(kollektiv sikkerheds-)forholdsregler for direkte at imødegå Rusland. NATO fortsætter med en række provokerende manøvrer langs med de russiske grænser, inklusive i det vestlige Ukraine og i Letland, alt imens amerikanske hærenheder er begyndt at ankomme til Estland.

Hele denne desperation, bluff og krigsbuldren vil øjeblikkeligt blive fjernet med afsættelsen af Obama. I det mindste nogle amerikanske senatorer, var dybt skeptiske mht. Obamas såkaldte krigsplan imod Islamisk Stat. De anføres af senator Manchin fra Vest Virginia, som stolt sagde til CNN, at han ville stemme »nej« til finansieringen af træning og bevæbning af de syriske oprørere – i Saudi Arabien. Der er et seriøst momentum for at frigive de 28 sider (af den særlige Kongresundersøgelse af 11. september-angrebene, som præsidenten har hemmeligstemplet, -red.). Alt dette må indstilles efter den ene ting, som betyder noget:

Få Obama smidt ud af embedet nu!

Tema-artikel: BRIKS-TOPMØDET: Halvdelen af menneskeheden lancerer en Ny økonomisk Verdensorden

af Dennis Small

Executive Intelligence Review, 1. august 2014 – I midten af juli måned, mens planeten var ved at blive slået til vrag af de voksende krigsrædsler i det østlige Ukraine, Irak og Gaza, og som følge af en økonomisk depression, forårsaget af det transatlantiske finanssystems dødskrammer, samledes statsoverhoveder, repræsenterende halvdelen af menneskeheden, i Brasilien, hvor de tog de første skridt henimod skabelsen af en Ny økonomisk Verdensorden.

Lederne af BRIKS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) mødtes den 16. juli i Fortaleza til det 6. BRIKS-topmøde, og dagen efter fik de tilslutning fra statslederne fra Sydamerika i hovedstaden Brasilia. BRIKS tæller 43 % af verdens befolkning og omfatter 27 % af planetens landområder; når man tilføjer Latinamerika, repræsenterer de i forening 48 % af den menneskelige art og en tredjedel af Jordens landområde.

Under topmødet og de talrige bilaterale og multilaterale møder i tilknytning hertil, vedtog denne halvdel af menneskeheden et projekt, baseret på forudsætningen om at afvise det nugældende kasino-finanssystem og erstatte det med et system, som tilvejebringer kredit til højteknologiske udviklingsprojekter; uddannelse og træning af ungdommen til at imødegå udfordringer; den fulde respekt for national suverænitet, idet

den imperialistiske politik med regimeskifte og krig bandlyses; og en eksplicit promovning af det almene vel nationerne imellem – det Westfalske princip.

»Historien lærer os, at jungleloven ikke er vejen frem for menneskelig sameksistens«

udtalte den kinesiske præsident Xi Jinping den 16. juli.

»Enhver nation bør overholde princippet om lighed, indbyrdes tillid, at lære af hinanden, samarbejde og stræben efter fælles fordele ... for at bygge en harmonisk verden, opretholdelse af fred og fælles fremgang.«

Disse udviklinger behagede ikke den britiske Dronning, der ser dem som en eksistentiel trussel mod Imperiet. De glædede derimod Lyndon LaRouche – af netop samme grund. I 40 år har den hæderkronede, amerikanske statsmand udtænkt, og mobiliseret internationalt til fordel for, programmer for globale, finansielle reformer og store udviklingsprojekter, – den seneste af disse er hans »Fire Nye Love til at redde USA. Nu!« – som netop er af den art, som BRIKS nu har sat på dagsordenen.

»BRIKS og dets allierede er i færd med at opbygge et verdenssystem, baseret på virkelig værdi, ikke falsk papirværdi«,

udtalte LaRouche den 18. juli.

»De bestemmer, hvad virkelig værdi, som er omkostningerne af arbejdskraftens produktive evner, er, og de indfører det, i en situation under forandring.«

Det underliggende problem, som vi må håndtere i dag, forklarede LaRouche, er »den asymmetriske værdi i verden«, som kommer af to forskellige systemer, der opererer med forskellig logik og forskellig målestok: De er totalt uforenelige.

Det første system er det transatlantiske system.

»Disse svinepelse«, udtalte LaRouche, »der ejer papirstykker, som de siger, er billiarder værd, og som de er parat til at dræbe for«,

som sagen med Argentinas kamp imod gribbefondene, såvel som også afgørelsen til gribbenes fordel, truffet af Aristoteles-idioten, der også kendes som dommer Antonin Scalia fra den amerikanske Højesteret, viser. Det, som disse folk ejer, disse papirstykker, tilføjede LaRouche, er absolut værdiløse.

»Det er som at tage klude op af en spand og prøve at sælge dem«;

eller værre endnu, det er egentlig blot tilsagnet om fremtidig levering af derivater over disse klude, som de siger, har værdi.

Dette er fortidens døde hånd, der prøver at afholde menneskeheden fra at skabe en fremtid for sig selv.

På den anden side har vi et fremspirende system, uforenligt med det første, som opbygger et marked, baseret på virkelig værdi. Og virkelig værdi, uddybede LaRouche, kommer af, og måles på, udviklingen af arbejdskraftens produktive evner – dvs. gennem indførelsen af videnskabeligt skabte, nye teknologier, og implementering af produktive processer, som øger energigennemstrømningstætheden i den fysiske økonomi og således øger arbejdskraftens produktive evner umådeligt. Dette nye system vil skabe en proces, hvorved forøgelsen af energigennemstrømningstætheden i sig selv forøges med accelererende hastighed.

Dette, at teknologisk fremskridt og videnskabelig fremgang kommer til at spille en rolle, præciserede LaRouche, er enestående for den menneskelige art. En sådan kreativitet er faktisk kilden til værdien i en økonomi, og det er på denne måde, at vore handlinger, som skaber fremtiden, definerer den nuværende værdi. Det er det centrale koncept for det Amerikanske System for Politisk Økonomi, på hvilket De

forenede Stater blev grundlagt.

Det afgørende, strategiske spørgsmål i dag, konkluderede LaRouche, er, om De forenede Stater vil slutte sig til den fremspirende Nye økonomiske Verdensorden, eller om USA fortsat vil være en siamesisk tvilling til Det britiske Imperium – som det er under præsident Barack Obama, der er forfalden til at stilles for en rigsret – og nedkalde ødelæggelse over sig selv og resten af verden. Europa er stillet over for det samme, eksistentielle spørgsmål.

Opbygning af en fremtid baseret på atomkraft

BRIKS-topmødet udstedte Fortaleza-deklarationen med 72 punkter (se nedenfor), som annoncerede dannelsen af en Ny Udviklingsbank (New Development Bank, NDB), med en startkapital på 50 mia. dollars til finansiering af infrastrukturprojekter i BRIKS-landene og andre lande, såvel som en Nødreservevalutafond (Kontingent Reserve Arrangement, CRA) med 100 mia. dollars, der skal hjælpe nationer med at håndtere kapitalflugt og andre former for finansiel krigsførelse.

De fleste internationale kommentatorer har været optaget af endeløse forvrængninger, hvor de har dissekeret sætninger fra Fortaleza-deklarationen og taler fra topmødet i forsøget på at fastslå, hvorvidt det er meningen, at disse nye BRIKS-institutioner blot skal være et komplement til Det britiske Imperiums Internationale Valutafond og andre institutioner, eller de skal erstatte dem gennem en ny, finansiel arkitektur. Men svaret på det spørgsmål ligger ikke i en analyse af skrevne eller talte ord, men i den hensigt, som ligger bag skabelsen af de nye institutioner, hvilket bedst reflekteres gennem to, fundamentale spørgsmål: fremtiden og ungdommen, samt kernekraft.

Den indiske premierminister Narendra Modi var særdeles

veltalende i forbindelse med det første af disse spørgsmål, idet han på topmødets plenarforsamling understregede

»BRIKS' unikke status som en international institution. BRIKS bringer for første gang en gruppe af nationer sammen på grundlag af et 'fremtidigt potentiale', snarere end allerede eksisterende velstand eller fælles identitet. Selve ideen om BRIKS er således fremadskuende.«

Han tilskyndede BRIKS til gå videre end til »at være topmøde-centreret«, idet han foreslog, at BRIKS-landenes ungdom skulle gå foran mht. at udvide en mellemfolkelig kontakt mellem deres nationer. Han foreslog oprettelsen af et BRIKS-forum for Unge Videnskabsfolk, oprettelsen af BRIKS-sprogskoler for at »tilbyde sprogtræning i hvert af vore sprog«, samt at udforske den mulige skabelse af et BRIKS-universitet.

Modi konkluderede:

»Deres Excellencer, vi har her en lejlighed til at definere fremtiden – ikke alene for vore lande, men for verden som helhed ... jeg tager dette som et stort ansvar.«

Den russiske præsident Vladimir Putin anslog en lignende tone i sine kommentarer til pressen den 17. juli, hvor han evaluerede resultaterne af sin rejse:

»BRIKS-landene er alle unge stater, og fremtiden tilhører de unge.«

Med hensyn til spørgsmålet om kernekraft, så gennemtrængtes topmødet og de relaterede, bilaterale møder, især mellem Ruslands Vladimir Putin og Argentinas Cristina Fernandez de Kirchner og Brasiliens Dilma Yousseff, af diskussioner om dette spørgsmål og indgåelse af talrige, konkrete aftaler. Dette til trods for, at selve Fortaleza-deklarationen – på mange måder et »konsensus-dokument«, typisk for sådanne internationale forsamlinger – ikke nævner spørgsmålet på anden vis, end at det forsvarede Irans ret til at udvikle fredelig

atomkraft.

Det sande mål for værdi i en økonomi, har LaRouche understreget, er videnskabens og teknologiens indvirkning med hensyn til kontinuerligt at øge energigennemstrømningstæthed i de produktive processer. Skønt den nødvendige drivkraft for verdensøkonomien er udviklingen af termionuklear fusionsenergi, er den nuværende fastholdelse af nuklear fission blandt BRIKS-landene og dets allierede lande af største betydning, da det afspejler en forpligtelse til at hæve den generelle energigennemstrømningstæthed i økonomien.

Langt bedre end nogen monetær eller BNP-baseret målestok, er energigennemstrømningstæthed og andre fysiske, økonomiske parametre de bedste indikationer for den kurs, BRIKS-landene sætter.

Figur 2 viser kernekraft som procentdel af den totale produktion af elektricitet – hvilket er en indikator for den generelle energigennemstrømningstæthed – i en række BRIKS-lande (Rusland, Indien og Brasilien), i sammenligning med repræsentative, europæiske lande (Tyskland og Spanien), med fokus på både nuværende og projekterede niveauer. I tilfældet Tyskland, f.eks., har Det britiske Imperiums forbryderiske, grønne politik med afvikling af atomkraft allerede ført til et drastisk kollaps af kernekraft, fra 28 % af den totale elektricitet i 1990, til 15 % i dag.

Figur 2: Atomkraft som procentdel af totale mængde af produceret elektricitet, nuværende og projekterede

Angela Merkels tyske regering har vedtaget en politik om at reducere dette til 0 i år 2020! For Spanien ser det næsten lige så slemt ud.

Sammenlign dette med, hvad Rusland har gjort, nemlig at forøge sin andel af kernekraft fra 11 % i 1990 til 18 % i 2013, og med en politik om at hæve denne andel til omkring 27 % i 2030. Andre BRIKS-lande har et lavere forhold mellem kernekraft og

total elektricitet i dag, men de har dristigt forpligtet sig til en fremtid med kernekraft. Brasilien, f.eks., planlægger at øge andelen af kernekraft fra 3 % til 15 % i 2030. Som præsident Rousseff erklærede lige inden topmødet startede:

»Vore lande er blandt de største i verden, og de kan ikke, i midten af det 21. århundrede, stille sig tilfreds med nogen som helst form for afhængighed. Nylige begivenheder demonstrerer, at det er afgørende for os at søge vores egen videnskabelige og teknologiske uafhængighed.«

Sydafrika har også netop annonceret, at det genoptager sit atomprogram med planer om at bygge seks nye atomkraftværker.

Det bør bemærkes, at Kina har det største program for bygning af kernekraftværker i verden i dag – en udmærkelse, som i 1970'erne gik til den af Roosevelt skabte Tennessee Valley Authority. Kendsgerningen er, at ud af de 66 kernekraftværker, som aktuelt er under opførelse på verdensplan, er de 50 i BRIKS-landene. Med andre ord, så bygger 43 % af verdens befolkning 75 % af verdens atomkraftværker; eller med andre ord, raten af opførelsen af kernekraftværker er 4,3 gange større pr. indbygger i BRIKS-landene end i resten af verden.

Virkeligheden er selvfølgelig meget mere ubehagelig, end disse enkle tal indikerer, fordi kernekraft aktivt afvikles i store dele af den transatlantiske sektor (og Japan), som et direkte resultat af Det britiske Imperiums selvmorderiske, grønne politik. BRIKS-landene og deres allierede har gjort det klart, at det vil de ikke høre tale om: De har taget den britiske Dronnings grønne dagsorden, som den reflekteres i Københavner-resolutionen, og smidt den i skraldespanden.

LaRouche sagde det ligeud:

»Hvad med Tysklands Fru Merkel?«, spurgte hen den 18. juli. Hun repræsenterer det værdiløse syn på værdi; hun nedbryder kernekraft, ødelægger sin økonomi og gør den absolut værdiløs, sagde han. »Hvad er værdien af hendes meninger? Ikke ret

meget.«

BRIKS og Latinamerika opbygger et verdensmarked baseret på virkelig værdi, og de er allerede langt mere produktive end Europa og USA, der insisterer på, at værdi ansættes af en eller anden skør dommer – Scalia i tilfældet Argentina.

Store infrastrukturprojekter

En afspejling af BRIKS-landenes fokus på virkelig værdi var også den vægt, der blev lagt på skabelsen af et kreditsystem til finansiering af større infrastrukturinvesteringer. To sådanne vigtige projekter blev fremmet på og i forbindelse med BRIKS-topmødet.

Det første projekt var ideen om at opfylde den århundredgamle drøm om at bygge en transkontinental jernbane, som forbinder Sydamerikas Stillehavskyst med dets Atlanterhavskyst. Dette udkrystalliserede sig under drøftelsen mellem den kinesiske præsident Xi og den peruvianske præsident Ollanta Humala, og dernæst med Brasiliens præsident Rousseff. Der blev indgået en aftale om at åbne for bud fra udenlandske, herunder kinesiske, firmaer, om deltagelse i bygningen af et kritisk segment af dette projekt: den 'T'-formede Campinorte-Annapolis/Campinorte-Lucas-rute i det centrale Brasilien.

Dette segments betydning i forhold til det overordnede projekt fremgår klart af Figur 4, et skematisk kort, som først publiceredes af EIR tilbage i 1988. Den nordlige endestation Palmas ligger et stenkast fra det berømte Carajás-projekt midt i Amazonjunglen, verdens største (og reneste) forekomst af jernmalm, og som i øjeblikket kun er forbundet med tog til den atlantiske havn Sao Luis.

Når den først er bygget, vil den vestlige endestation Lucas befinde sig halvvejs til den brasiliansk-peruvianske grænse, hvor den projekterede jernbanelinje vil tilkobles en peruviansk gren, der krydser Andesbjergene ved Saramirisa – det lavest beliggende pas i den gigantiske bjergkæde – og

derfra til en eller flere peruvianske havne med udskibning over Stillehavet. Dette ville drastisk afkorte transporttid og omkostninger fra Brasilien (og andre lande i den sydlige kegle, såsom Argentina) til eurasiske kraftcentre som Kina, Indien og Rusland.

Endnu større effektivitet, vækst og produktivitet kan opnås, eftersom denne sydamerikanske, transkontinentale jernbane direkte kan forbindes til Asien via jernbaner i takt med, at jernbanelinjer til højhastighedsmagnettog bliver bygget og gjort tilgængelige gennem Darién-gabet og Beringstrædet.

Der er forskellige mulige ruter for en sydamerikansk, transkontinental jernbane. (Den, der er under drøftelse mellem Kina, Brasilien og Peru, er centreret omkring Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Cuiabá-Porto Velho-Pucallpa-Saramirisa-Bogotá-Panamá.) En anden realistisk mulighed er Sao Paulo-Santa Fé do Sul-Santa Cruz-Desaguadero-Saramirisa-Bogotá-Panamá, som man længe har blevet undersøgt.

Faktisk blev tidligere versioner af netop dette projekt udarbejdet af Intercontinental Railway Commission, påbegyndt af den amerikanske udenrigsminister James Blaine, som brugte amerikanske ingeniørtropper til at opmåle og projektere banelinjer, der forbandt USA hele vejen til Argentina og Brasilien, og som præsenterede et fuldstændigt kort over den påtænkte rute til præsident William McKinley i 1898. McKinley, som var en stærk tilhænger af Det amerikanske System, mindedes Blaines planer som menneskehedens fremtid i en tale i 1901 ved den panamerikanske udstilling i Buffalo – hvor McKinley blev skudt og dræbt i en britisk ledet operation.

Et andet storslået projekt, bygningen af en kanal, der forbandt oceanerne, gennem Nicaragua, blev annonceret den 9. juli af den nicaraguanske præsident Daniel Ortega. Kæmpeprojektet vil blive udført af det kinesiske firma HKND, men præsident Putin foretog også et ikke-annonceret ophold i Nicaragua den 12. juli på vejen til BRIKS-topmødet, for at

tilbyde russisk støtte.

Kanalen vil løbe 173 mil (276 km.) fra Brito-flodens udmunding på Stillehavskysten i det sydøstlige Nicaragua til Punta Gorda-flodens udmunding på den caribiske side. Den vil inkludere to sluser, og over en strækning på 65 mil (104 km.) vil den passere igennem Nicaraguasøen, og den projekterede gennemsejlingstid vil være på 30 timer fra kyst til kyst for de 5.100 af verdens største skibe, som vil kunne benytte denne kanal.

Projekteringsingeniører rapporterer, at det vil kræve 50.000 byggearbejdere, og at kanalen efter ibrugtagning vil generere 200.000 jobs, inklusive underprojekter (lufthavn, to havne, turistcenter osv.)

Præsident Ortega udtalte i forbindelse med annonceringen af den valgte rute, at hele landets uddannelsessystem stod for at blive moderniseret med henblik på at uddanne de ingeniører og faglærte arbejdere, som dette projekt vil kræve. Han holdt også en bog frem, som indeholdt gennemførlighedsstudier af konstruktionen af en sådan kanal, fremstillet af USA's regering og vedtaget af Kongressen for 118 år siden, i 1896, og med en detaljeret beskrivelse af de fordele, en sådan kanal ville medføre.

Ironien i dette gik ikke hen over hovedet på nogen. Kina er aktivt involveret i massive, jobskabende projekter i Centralamerika – Amerikas såkaldte 'baghave' – alt imens USA under Obama har hjulpet med at ødelægge dette område med sin politik for legalisering af narkotika, som kommer oven i årtiers økonomiske ødelæggelser pga. Det britiske Imperiums frihandelspolitik. I dag er en tredjedel af befolkningen i El Salvador blevet tvunget til at emigrere til USA i en desperat søgen efter midlerne til overlevelse, mens den officielle arbejdsløshed i nabolandet Honduras har passeret 60 %.

Den brede tilslutning til udvikling af infrastruktur

understregedes ved det sidste af de mange historiske topmøder, der fandt sted i Brasilien i midten af juli måned; det møde, der fandt sted mellem statsoverhovederne og de særlige repræsentanter for Fællesskabet af Latinamerikanske og Caribiske Stater (CELAC), som mødtes med den kinesiske præsident Xi og statslederne fra UNASUR den 17. juli. Deres fællesdeklaration (se nedenfor) understregede

»den vigtige mulighed for gensidig udvikling«,

som eksisterer, og annoncerede

»etableringen af et bredt partnerskab, baseret på lighed, gensidig fordel og fælles udvikling mellem Kina og Latinamerika og Caribien«.

Den Nye Udviklingsbank

Der er ingen tvivl om, at den Nye Udviklingsbank (NDB) og Nødreservevalutafonden (Contingent Reserve Arrangement, CRA) er kimen til en hel ny, international finansarkitektur – skønt der forude venter et større politisk slagsmål for at gennemføre denne politik, over for de voldsomme indvendinger fra City of London og Wall Street, inklusive deres agenter i nogle af BRIKS-landene. Den Nye Udviklingsbanks stiftelsesdokument holder sig forsigtigt til ideen om, at NDB og CRA blot har til hensigt at »komplementere« eksisterende institutioner som IMF; men principperne, efter hvilke de er blevet grundlagt, er ikke blot i modstrid med IMF, men gensidigt udelukkende.

Det er markant, at NDB klart er gearret til at udlåne penge til reel udvikling, uden de forhadte betingelser om nedskæringer og grøn politik, som er forbundet med IMF og Verdensbanken. For eksempel indeholder den fælles erklæring mellem CELAC og Kina en radikal afvigelse fra IMF's og Verdensbankens betingelser, med opfordringen om at

»gøre god brug af nul-rente- eller lavrentelånene, som Kina har bevilget, i overensstemmelse med modtagerlandenes behov og prioriteringer ... Vi understreger vigtigheden af at bygge og modernisere infrastruktur.«

Argentinas præsident Fernández, som blev tildelt en hovedrolle (efter værten Rousseff) ved BRIKS/UNASUR-topmødet, kom med den klareste opfordring om en ny, finansiel verdensorden.

»Vi, mine Herrer, foreslår så en ny, finansiel verdensorden, en, som ikke blot er fair og rimelig, men uundværlig ... Hvad vi kræver af verden er præcist skabelsen af en ny, finansiel verdensorden, der vil gøre bæredygtig og global, økonomisk vækst mulig ... Således lyder appellen til alle nationer, at de skal arbejde sammen i dette virkelige korstog for en ny, global, politisk, økonomisk og finansiel organisation, som vil få positive sociale, politiske, økonomiske og kulturelle konsekvenser for vore nationer.«

Præsident Putin – der, ligesom Argentinas Fernández, ikke er ukendt med at være målskive for økonomisk krigsførelse –, præsenterede et supplerende forslag:

»BRIKS-lande bør have et tættere samarbejde omkring råvaremarkederne. Vi har et enestående ressourcegrundlag: Vore nationer rummer 30-50 % af klodens reserver af diverse ressourcer. Derfor mener vi, at det er bydende nødvendigt at udvikle samarbejde inden for minering og forarbejdning og at organisere et center for uddannelse af eksperter inden for metalindustrierne i BRIKS-landene.«

En sådan enighed ville bryde Det britiske Imperiums kvælertag på verdens råvaremarkeder, og dets evne til at spekulere med nationers levevilkår og hele eksistens.

For at være anvendelig til disse formål, må NDB og CRA operere med en brandmur mod det kræftbefængte dollar-system. Det er bemærkelsesværdigt, at NDB er bemyndiget til i fremtiden både at modtage yderligere kapitalisering i anden møntfod end

dollar, såvel som også til at udstede lån til BRIKS og andre nationer i en ikke-dollar møntfod.

Når tre, fire eller flere lande først er involveret i store projekter, som modtager sådanne ikke-dollar-lån, vil en ny møntfod de facto være blevet skabt, hvor faste vekselkurser mellem de nationale deltagere også vil følge. Alene dette skridt vil øjeblikkeligt frembringe en tilbagevenden til det Bretton Woods-system med faste (forudsigelige) vekselkurser, som eksisterede før 1971, og vil således med et pennestrøg udslette for billioner af dollars valuta-futures.

Men for at NDB kan være i stand til virkelig at gå i gang med opgaven om en global rekonstruktion, må USA fuldt ud indgå som partner i bankens kapitalisering og funktion som kernen i et globalt kreditsystem i traditionen efter Hamilton, af den art, som er specificeret i LaRouches Fire Love. Nutidens »dollar«, som ikke længere er USA's suveræne valuta, men snarere et overnationalt instrument til hasardspil under Det britiske Imperiums kontrol, må også vende tilbage til sin korrekte rolle som den af Finansministeriet udstedte »greenback dollar.«

Kort sagt, det centrale, strategiske spørgsmål, som blev fremsat på BRIKS-topmødet i midten af juli, er: Hvornår vil USA skille sig af med præsident Obama og vende tilbage til det Amerikanske Systems politik, på hvilket det blev grundlagt, og som halvdelen af menneskeheden, anført af BRIKS, nu gennemfører?

Denne artikel publiceredes første gang i Executive Intelligence Review, Vol. 41, No.30. 1. august 2014

Helga Zepp-LaRouche: Om Schillers digt »Nänie«, klassisk kultur og sjælens udødelighed

Den store betydning, som Schiller Instituttet tillægger klassisk kultur, har alt at gøre med håbet om at komme ud af denne civilisationskrise, for vi har ikke blot en finanskriser, en politisk kriser og en militær kriser, men vi har i bund og grund en kulturkriser, og hvis vi ønsker at komme ud af den, må vi sørge for, at befolkningen i almindelighed får adgang til klassisk musik og klassisk poesi, for det er den eneste måde, hvorpå vi kan sørge for, at mennesker får adgang til deres indre kilde til deres egen skabende evner, og der er næsten intet andet ud over klassisk musik og klassisk poesi, som kan gøre dette.

De fleste mennesker har ingen idé om, hvad klassisk vil sige. De tror, klassisk musik er Rolling Stones eller noget andet gammelt, og faktisk er den klassiske kunst, som den udvikledes i Tyskland i den Klassiske periode, og naturligvis også i andre lande, men den tyske Klassik repræsenterede faktisk den højeste standard af både musik og poesi, og havde den højeste standard af, hvad der hører til det.

Det klassiske digt, Nänie, som vi skal høre nu i en komposition af Brahms, er et fuldkomment digt. Det har alle de

bestanddele, som Göethe, Schiller og nogle af de andre store digtere, som fastlagde universelle, æstetiske love, definerede. Det har en skøn, poetisk idé. Denne idé er gennemkomponeret, og det har en transformation til en højere idé, som man ikke kan udtrykke i et prosastykke, og der er ikke ét ord for meget, og det ville kræve, at jeg sagde endnu mere, men jeg lader det være godt med det.

Jeg vil gerne læse digtet Nänie først på tysk for Jer, og dernæst vil John Sigerson læse det på engelsk, og dernæst vil jeg komme med et par kommentarer om digtet, for de fleste mennesker har glemt, hvordan man 'åbner' digte. De læser noget, der er skrevet af Shakespeare eller andre digtere, Shelley; og de siger, at de ikke synes, det giver nogen mening, men de gør sig ikke den anstrengelse, ord for ord, linje for linje, strofe for strofe faktisk at erobre digtet, og på denne måde komme ind i, hvad det betyder; og når de gør det, vil man se, at det giver adgang til den mest blide, den mest lyriske del af sjælen.

Poesi er faktisk den absolut mest nødvendige måde at få adgang til kreativitet på, at den kendsgerning, at kunst er gået så meget tabt, har alt at gøre med den aktuelle krise, som vi befinder os i. Så jeg vil læse digtet »Nänie« for Jer:

Nänie

Auch das Schöne muß sterben! Das Menschen und Götter
bezwinget,

Nicht die eherne Brust rührt es dem stygischen Zeus.

Einmal nur erweichte die Liebe den
Schattenbeherrscher,

Und an der Schwelle noch, streng, rief er zurück sein
Geschenk.

Nicht stillt Aphrodite dem schönen Knaben die Wunde,
Die in den zierlichen Leib grausam der Eber geritzt.
Nicht errettet den göttlichen Held die unsterbliche
Mutter,
Wann er am skäischen Tor fallend sein Schicksal
erfüllt.
Aber sie steigt aus dem Meer mit allen Töchtern des
Nereus,
Und die Klage hebt an um den verherrlichten Sohn.
Siehe! Da weinen die Götter, es weinen die Göttinnen
alle,
Daß das Schöne vergeht, daß das Vollkommene stirbt.
Auch ein Klagelied zu sein im Mund der Geliebten ist
herrlich;
Denn das Gemeine geht klanglos zum Orkus hinab.

Naenie på engelsk

Even the beautiful must perish! It vanquishes men and
Gods alike,
yet it moves not the steely breast of the Stygian
Zeus.
Only once did love make The Lord of Shadows relent,
But, still on the threshold, he sternly withdrew his
gift.
Aphrodite failed to stanch the beautiful boy's wound,

which the wild boar had gruesomely gashed in-to his delicate body.

The divine hero could not be saved by his im-mortal mother,

when, dying at the Scean gate, he fulfilled his fate.

And yet, she rises from the sea with all Nereus' daughters,

and lifts her voice in lament over her glorified son.

Look! The Gods are weeping, all the Goddesses are bemoaning

that the beautiful must pass away, that the perfect must die.

Even to be a song of lament in the mouth of she, who is loved, is glorious,

because the tawdry goes down to Orcus unsung.

(Translation: John Sigerson)

Nänie på dansk (blev naturligvis ikke læst op på konferencen)

End må det skønne dø! Hvad mennesker og guder besejrer,

ej den stygiske Zeus' pansrede hjerte bevæger.

En gang kun kærlighed gjorde Skyggernes Hersker blød,

Og endnu på tærsklen, nådesløs, trak han tilbage sin gave.

Ej kan Afrodite hele den skønne ynglings sår,

som i det sarte liv så grusomt ornen flåede,

Ej redde den guddommelige helt kan den udødelige moder,

Da, døende ved den Skæiske port, han opfylder sin skæbne.

Men af havet med alle Nereus' døtre hun stiger,

Og over den herliggjorte søn en klage opløfter.

Se! Da guderne græder, da græder alle gudinder,

at det skønne forgår, at det fuldkomne dør.

Men herligt en klagesang på de kæres læber at være;

Thi ubesunget det tarvelige ned til Orcus går.

(Oversættelse: astj)

Lad os tage den første reference til græsk mytologi, som Schiller bruger, myten om Orfeus og Eurydike: Dette er en meget smuk mytologisk fortælling, hvor Orfeus af guden Apollon fik evnen til en smuk sangstemme, og også til at spille så kraftfuldt på lut, at han ikke blot bevægede mennesker til tårer, men også træer og sten bevægedes. Han forelskede sig i Eurydike, som var en flodnymfe, og de giftede sig, men hun døde kort efter, og Orfeus var så fuldstændig fortvivlet, at hverken bøn eller sang eller noget som helst kunne få ham ud af sorgen, eller bringe hende tilbage.

Så han tog en beslutning, som intet andet menneske før havde taget. Han besluttede at tage ned i de dødes rige for at bringe hende tilbage, ind i Tartaros, og der taler han med Hades, Underverdens Hersker. Og han sang for ham om sin udødelige kærlighed og sin smerte, som var stærkere, end han kunne bære. Så han kaldte på Hades om mindede ham om, at han var blevet forelsket i sin hustru Persefone, som han havde

røvet fra en eller anden udenlandsk by og dernæst ægtet. Og noget sådant var aldrig før sket, så alle Underverdens skygger, alle de mytologiske skikkelser, samledes om ham og lyttede til hans skønne sang. Og selv Eumeniderne, hævnens gudinder, var rørt til tårer af hans udtryk for skønhed og kærlighed. Selv den dystre Underverdens Hersker var rørt, og dernæst kalder hans hustru, Persefone, på Eurydikes skygge og siger til Orfeus, at deres store kærlighed har rørt dem, og at de vil opfylde hans bøn, og at hun kan følge ham, men kun på én betingelse: Han må ikke se sig tilbage, for ser han sig tilbage én gang, så har han mistet Eurydike for altid.

Så går Orfeus, og Eurydike følger ham naturligtvis, men eftersom hun er en skygge, kan han ikke høre hende. Så på et tidspunkt går der fuldstændig panik i ham, og han ser sig tilbage og ser, at hun virkelig er der. Og hun ser på ham et øjeblik, sorgfuld, meget ømt, og i samme øjeblik, hvor han vil omfavne hende, forsvinder hun i intetheden. Fuldstændig ude af sig selv kaster han sig i Styx, som er den flod, der adskiller Underverden fra den jordiske verden, og han græd i syv dage og syv nætter, men forgæves – Guderne forblev uberørte.

Se, Naenie er navnet for en klagesang, som var et meget almindeligt fænomen i græsk filosofi, i græsk mytologi; hver gang en stor, mytologisk skikkelse døde, var der en klagesang, en naenie, og denne naenie, denne klagesang, blev til en selvstændig kategori af poesi.

Digtet Nänie begynder tydeligtvis med en meget følelsesmæssig erklæring, som giver mening for alle mennesker, for alle oplever det en eller flere gange i deres liv: Selv det skønne må dø. Hvor tit har vi ikke sagt, hvorfor dør det skønne? Det er en universel, menneskelig følelse, men Schiller taler imidlertid ikke om tabet af en person, han taler om tabet af skønhed, og han kommer med tre eksempler. Det første er eksemplet med Eurydike og Orfeus, som jeg nævnte, og som er kærlighedens skønhed. Det andet er myten om Afrodite, gudinde for skønhed, og hendes elsker, den smukke yngling Adonis, som

såres af en vild orne og dør. Og det tredje refererer til Akilleus' død i Troja. I den græske mytologi var Akilleus søn af Thetis, der igen var datter af Nereus og hustru til Peleus.

Schiller kalder Akilleus den guddommelige helt, og hans skønhed er karakter, dyd og mod. Han kæmpede, men selv hans udødelige moder kunne ikke redde ham. Men så rejser hun, den udødelige moder, sig af havet med alle Nereus' døtre, og de synger naenien, klagesangen, over Akilleus. Og så sker der noget meget smukt; der er et skift i digtet. Det siger, se, alle guderne græder, og alle gudinderne begræder, at skønhed forsvinder, at det fuldkomne må dø.

Se, de tre eksempler, som Schiller giver os i dette digt, begynder alle sammen med et 'ej' i den tyske version; det går tabt i den engelske oversættelse, for der skal en poet til at oversætte et klassisk digt lige så smukt på et andet sprog; og jeg siger ikke, at John ikke er en poet, jeg siger bare, at han ikke havde tid nok (latter) til det, og ønskede, at folk skulle have adgang til en relativt vanskelig tekst; men på tysk er sætningerne 'nicht die eherne Brust', 'nicht stillt Aphrodite', 'nicht errettet den göttlichen Held' kunstneriske greb, med hvilke man sikrer sig, at tilhørerne forstår, at det faktisk er det samme emne.

Så er der også i det tyske digt meget skønne former, som rytmerne, som er en sekvens af heksameter og pentameter, og på tysk har ordet 'Dichtung' (digtning) en helt speciel betydning; 'dicht' betyder 'tæt' eller 'intens', så 'Dichtung' betyder fortætning, så man fortætter prosaen på en sådan måde, at man kommer til et højere niveau.

Så i det første tilfælde, selv det skønne må dø, og alle guderne og gudinderne græder; det skønne er ikke død, for, og her er det, transformationen opstår, for **i klagesangen bliver det skønne udødeligt**. Så digtets emne er ikke tabet af skønhed, for skønheden er i klagesangen, i naenien, i poesien, for det gemene, det tarvelige, forsvinder ubesunget i Orcus.

Se, det, digtet her siger, er, at skønheden i kunst er udødelig. Selv, hvor døden ødelægger det skønne, kommer skønheden atter til syne i kunsten, og det er selvfølgelig også sandt for enhver, der i sit liv bidrager med noget til menneskeartens udødelighed og fremskridt. Se, Nikolaus fra Kues sagde, at sjælen er det sted, hvor al videnskab og al kunst skabes; at den skabte videnskab, den skabte kunst, er udødelig. Det betyder samtidig, at det er det absolutte bevis på, at sjælen er udødelig, for selvfølgelig er det, som skaber, af en højere orden end det skabte. Så når sjælen først skaber udødelige ting, er sjælen udødelig.

Se, skønhed i alt dette er ekstremt vigtigt, for i adskillige digte og skrifter taler Schiller om konflikten mellem begæret, nydelsen her og nu, sansernes nydelse, og så sjælens skønhed, som er forbundet med universelle principper og udødelighed. Og han stred, og gjorde denne strid kendt, at for at være en universel sjæl, for at være en filosofisk sjæl, for at være en skøn sjæl, for at være et geni, så må man løse denne konflikt, for din sjæl kræver en ting, og dine følelser siger noget andet; man kan ikke løse det, og hvis man blot adlyder pligten, så ender man som Emmanuel Kant, man bliver til en af disse kantianske typer, som gør deres pligt, men er fuldstændig glædesløse.

Så dette løser Schiller ved at sige, at skønhed er det domæne, hvor konflikten mellem de sanselige glæder og de sjælelige glæder overvindes. For det er hævet over enhver tvivl, at skønhed hører til sansernes domæne, man kan føle det, man kan se det og nyde det med sine følelser, men det er også noget, der påvirker ens sjæl.

Og det er derfor det, som løser konflikten, og det har alt at gøre med behovet for civilisationens æstetiske opdragelse, og det har været Schiller Instituttets fuldstændige overbevisning, og en af årsagerne til dets grundlæggelse, at vi må opdrage menneskeheden æstetisk, for den barbarisme, som vi ser i verden i dag, er simpelt hen en total mangel på denne

form for æstetiske opdragelse.

Og derfor beder jeg Jer alle: Hjælp os med at udbrede klassisk kultur, for kun, hvis man elsker klassisk kultur, er mennesker virkeligt menneskelige.

(Ovenstående er en tale, Helga holdt på Schiller Instituttets 30-års Jubilæumskonference i New York, juni 2014)

Helga Zepp-LaRouche: I modsætning til Vesten opererer Kina ikke på basis af geopolitik

15. september 2014 – Alt imens mange i Vesten højlydt insisterer på de geopolitiske illusioner, der går ud på at 'hæmme' Kinas hastige, økonomiske vækst for at bevare det amerikanske og europæiske overherredømme, så bragte Helga Zepp-LaRouche, netop hjemvendt fra Asien, et helt andet perspektiv om Kina med tilbage:

»Den kinesiske nation er en kultur, som ikke er imperialistisk, og hvis interesse består i yderligere at udvikle menneskeheden, hvilket netop er konceptet bag idéen om Den nye Silkevej.«

»Senest siden Deng Xiaopings reformer med at anvende de korrekte, videnskabelige principper, har Kina virkeliggjort den største, økonomiske transformation, noget land har gennemført på denne planet. Og de befinder sig nu ved et

punkt, hvor de siger: Vi vil transformere de andre, endnu uudviklede områder af Kina og hæve befolkningens levestandard, og frem for alt vil vi gøre denne udviklingsmodel tilgængelig for alle i form af Den nye Silkevej, i traditionen efter Den gamle Silkevej. Dette er et åbent koncept.

Alle inviteres til at deltage og bidrage. Det er udtrykkeligt inkluderende og ikke rettet mod de angivelige, geopolitiske interesser hos andre nationer eller grupper af nationer.«

»Det er en meget vigtig forskel. Det er ikke geopolitik, men et dynamisk koncept om den menneskelige arts opadgående udvikling. Og jeg vil opfordre alle vore seere, som ikke tror mig, til at sende mig deres spørgsmål. Jeg er mere end villig til at gå ind i en dialog med jer, for det er af afgørende betydning for Tyskland, at vi forstår dette.«

I sit BüSo-webcast den 11. september blev Helga Zepp-LaRouche spurgt om det alternativ til vestlig politik, som er i færd med at udvikle sig omkring BRIKS. I sit svar kom hun også ind på sine indtryk af sit besøg i Kina i slutningen af august og begyndelsen af september måned.

Ikke alene fortsætter Kina med at gøre spektakulære fremskridt med opbygning af infrastruktur over hele landet – i et tempo, som er uhørt i Europa i dag, understregede hun – men regeringen tilstræber samtidig at sikre, at befolkningen forbliver bevidst om sin lange og rige kulturelle arv, såsom Den store Mur og Silkevejen. Hun fik selv et indtryk af dette under den ekskursion for at »fastlægge de faktiske omstændigheder« omkring Den gamle Silkevej, som hun og andre deltog i, i det vestlige Kina.

Hendes to uger lange besøg var pakket med møder og konferencer, men hun ønskede at opregne summen af sine oplevelser.

»Dette er af stor betydning: Vi må sikre, at den tyske befolkning og andre i Europa og Amerika får en korrekt forståelse af, hvad det er, der foregår i Kina med Silkevejen og Kinas rumfartspolitik.«

Det, som man generelt hører fra tænketanke i Vesten, sagde Zepp-Larouche, er, at Kina bare vil udvide sin indflydelse, og fremme sin imperialistiske ekspansion. »Intet kunne være mere forkert«, var hendes kommentar. Men disse vesterlændinge bedømmer Kinas økonomiske politik og rumfartspolitik ved at projicere på Kina, hvad de selv gør, når de forfølger geopolitiske interesser, ligesom EU gør det og ønsker at ekspandere EU mere endnu. Både den tidligere EU-udenrigspolitiske repræsentant Solana og formand for EU-kommissionen Barroso har sagt, at der ikke er nogen grænse for EU's ekspansion.

»EU er en neo-imperialistisk enhed, som forfølger geopolitiske interesser og anser dem for at være i åbenlys modstrid med andre landes angivelige geopolitiske interesser, såsom USA, Rusland, Kina og BRIKS-gruppen. Og det er det, der er galt.«

Men det, der motiverer kinesisk politik, og det, som er blevet BRIKS' og et omkring dette voksende antal landes ledestjerne, fortsatte Zepp-LaRouche,

»er ikke geopolitik. Folk i Vesten kan ikke engang forestille sig, at der er lande, som ikke opererer på basis af neo-liberalisme, monetarisme, positivisme og geopolitik, og hvis sæt af aksiomer måske ikke er identiske med, med er meget lig de tanker og principper, som Gottfried Leibniz[1] fremkom med ved slutningen af det 17. og begyndelsen af det 18. århundrede – dvs., et ægte udviklingsperspektiv for menneskehedens universelle historie, som er helt sammenlignelig med Den amerikanske Revolutions historie eller med John Quincy Adams[2], en af USA's første præsidenter, som sagde: Vi behøver en alliance af suveræne

republikker, som tilsammen deltager i menneskehedens mål til alles gensidige fordel.

»Det er eftertrykkeligt, hvad Kina gør i dag.«

Det er der mange mennesker, der muligvis ikke forstår, eller tror på, sagde Zepp-LaRouche. Men hun kan forsikre dem om, at Kina i øjeblikket opererer på baggrund af 5.000 års kinesisk historie, mere end noget andet land. Det manifesterer sig, f.eks., i den rolle, som Konfucianisme stadig spiller i Kinas identitet i dag, og også i andre »dejlige ting«, såsom kinesisk cuisine, som er verdensberømt.

KINESISK MEDIEDÆKNING OG INTERVIEWS MED HELGA:

»Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing-konference om Ny Silkevej«

Helga Zepp-LaRouche Interview with China Radio international 'People in the Know'

In second CCTV Interview, Zepp-LaRouche Outlines Silk Road as 21st Century Peace Order

»Helga Zepp-LaRouche siger: Bekæmp IS gennem udvikling; Gør ørkenen frugtbar«

[1] Læs: Lyndon LaRouche, sep. 2014 (srtikel fra 1997):

[»Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi«](#)

[2] Læs: Hovedartikel: Lær af historien:

[»John Quincy Adams om den amerikanske republiks mission og dens forhold til Rusland«](#)

Fra LaRouche-bevægelsen 16. september 2014: Forsøg ikke at kontrollere en ukontrollerbar krig. Obama for en rigsret nu. Skab en løsning for USA

Under den udvikling, der er foregået, siden topmødet mellem BRIKS og dets allierede nationer fandt sted i Fortaleza i midten af juli måned, har den nye politik med fred gennem udvikling for alle nationer ændret potentialet for hele den internationale situation.

Kinas nye Silkevejspolitik, som er et centralt punkt i hele denne ændring, udgør en

»konfuciansk idé om opbygning af fremtiden og opbygning af en harmonisk verdensorden«,

som Helga Zepp-LaRouche sagde ved hjemkomsten fra et langt og banebrydende besøg i Kina.

»Dette er et dynamisk koncept, som ikke er på samme plan, og derfor ser de ikke sig selv som værende i konkurrence

[med andre nationer], fordi den Nye Silkevej er et fuldstændig åbent koncept: Alle er velkommen til at deltage.«

USA må tilslutte sig denne bestræbelse og dens nye, internationale udviklingsbanker, for at redde sig selv fra det transatlantiske finanssystem og de transatlantiske økonomiers kollaps og ruin.

Men

»idioterne på Wall Street ønsker ikke, at vi skal gøre det«,

sagde Lyndon LaRouche under diskussionerne i National Policy Committee i dag.

»Idioterne vil slå os alle ihjel, hvis de får chancen.«

Den krig, som Barack Obama og hans britiske imperieherrer nu er i færd med at sprede, har en potentiel, term nuklear karakter, som LaRouche atter understregede, og denne form for storbrand, som genereres fra en del af planeten, kan ikke forhindres i at nå andre dele.

Med hensyn til Obamas specifikke og vanvittige krigsmission sagde LaRouche, at det absolut er tilfældet, at Obamas nye krig faktisk er endnu en krig for regimeskift imod Syrien, med det formål at vælte og dræbe landets præsident.

Det britiske Underhus' undersøgelsesafdeling har udstedt en rapport mandag morgen, som er publiceret i en artikel i London Telegraph, og som siger, at bombing af Syrien nu, sådan, som Cameron og Obama kræver, ville være ulovligt og en overtrædelse af international lov.

Den kendsgerning, at denne institution gjorde dette netop nu, sagde LaRouche, betyder, at Obama står for at bombe Syrien. Og en masse kongresmedlemmer er villige til at sidde og se på.

Men når Golem[1] Obama først lancerer det, så er det ukontrollabelt – ukontrollabelt for Kongressen, for de britiske imperialister, eller for de saudiske anstiftere, som kunne ødelægge sig selv; det er ukontrollabelt for os. Det kunne betyde massedød, inklusive for USA.

Ude af kontrol, sagde LaRouche, er ude af kontrol. Obama er allerede gået vidt, alt for vidt. Hans næste skridt kunne blive afslutningen af civilisationen. Stands ham, få ham fjernet fra embedet, eller resultatet bliver ukontrollabelt. Man kan ikke indtage en forsvarsposition imod en sådan trussel. Man må standse det.

VI MÅ STANDSE DET. Smid Obama ud. Få sandheden om 11. september og terrorisme frem.

Og LaRouche bemærkede igen, at tidligere præsident Bill Clinton forstår den rolle, han må spille i at få lukket Obama ned og erstatte ham; og at det også er hans ansvar at gøre det. LaRouches bevægelse kender sit ansvar for at gøre dette, og må udføre det nu.

»Det, vi har brug for i USA netop nu, er en passion, der kan drive USA's folk til at skabe løsningen. Det er disse ting, som vil afgøre, om USA fortsat vil eksistere eller ej.«

[1] En Golem er en mytisk skikkelse, der ofte ses som en menneskelignende statue, der er givet liv og bevægelighed. Golem-myten menes at have jødisk oprindelse.

Schiller Instituttets Ugeavis 37-38 2014

Download (PDF, Unknown)

Fra LaRouche-bevægelsen 15. september 2014: Intet mindre end en rigsretssag kan redde USA

Præsident Obamas hårdnakkede hævde af, at han kan føre USA ind i endnu en krig i Sydvestasien, som han ikke kan vinde – uden at gå til Kongressen for at få formel godkendelse gennem en ny Bemyndigelse til Anvendelse af Militærmagt (AUMF) – har givet bagslag i Kongressen. Men ingen bør leve i den illusion, at dette bagslag skulle være nok. Denne præsident har allerede begået en stribe forbrydelser, som berrittiger til en rigsretssag, og han må omgående fjernes fra embedet gennem de korrekte, forfatningsmæssige midler. Intet mindre end dette vil virke.

Der er allerede nogle aktivister i det demokratiske parti, som siger, at selve partiet ikke kan overleve valgene til november, og at demokraterne må indlede rigsretsprocedurer i Repræsentanternes Hus imod Obama inden november. Det var sluttelig republikanere, som tvang Richard Nixon til at træde tilbage, da det blev tydeligt, at han repræsenterede en trussel mod Republikken. Uanset hvilke forbrydelser, Nixon

begik eller skulle til at begå, så overgår Obamas forbrydelser langt nogle af Nixons handlinger. Den korrupte aftale mellem demokratiske og republikanske ledere tilbage i midten af 2000-tallet, hvor de tog en rigsretssag »af bordet«, må nu annulleres.

Kendsgerningen er, at præsident Obama må fjernes fra embedet, hvis landet skal kunne overleve på en nogenlunde rimelig måde frem til årets slutning. Alt imens der ikke er nogen sikker dato for, hvornår bunden falder ud af London-Wall Street-bankerne, så vil eksplosionen af finansboblen med sikkerhed ske meget snart. I løbet af weekenden begyndte der at dukke rapporter op om, at en ny sub-prime-låneboble er ved at bygges op på ejendomsmarkedet, alt imens en bølge af nye tvangsauktioner har ramt det nordøstlige USA og andre dele af landet. Dodd/Frank-loven og Volcker-reglen har intet gjort for at dæmme op for, at for-store-til-at-gå-ned-bankerne voksede sig 40 % større og blev endnu mere sårbare over for den næsten 2 milliard dollars store derivatboble. Situationen i Europa er endnu mere fremskreden. I næste måned vil Den europæiske Centralbank annoncere resultaterne af sine egne stresstests på de store, europæiske banker, og det er generelt anerkendt, at de alle er håbløst bankerot. Næste torsdags folkeafstemning om skotsk uafhængighed fra Det forenede Kongerige kunne i sig selv fungere som udløser for en London bankpanik, som omgående ville give genlyd i hele det transatlantiske område.

Verden er fundamentalt forandret siden BRIKS-topmødet den 15.-16. juli, hvor nationer, som repræsenterer halvdelen af verdens befolkning og velstand, såede frøene til en nyt, retfærdigt verdenssystem. BRIKS-nationerne har vedtaget Det amerikanske System, og USA må genoplive sine egne forfatningsmæssige principper og tilslutte sig disse bestræbelser, snarere end at alliere sig med Det britiske Imperium om at standse virkeliggørelsen af en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden – selv for en pris af en termonuklear udslettelseskrig.

I denne uge vil den kinesiske præsident Xi Jinping foretage et tredages besøg til Indien for at mødes med Indiens nye premierminister Narendra Modi. Forud for topmødet har Kina og Sydkorea indgået aftale om at sælge atomkraftværker til Indien og bygge højhastighedsjernbaner i Sydasiens som en del af den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej.

De eneste våben, som briterne kan bruge imod denne historiske march, er krig. Som det nylige NATO-topmøde demonstrerede, så gør briterne fremstød for konfrontation med Rusland, med Obamaregeringen på slæb. Obamas egen tale onsdag aften annoncerede planer for en generation lang krig i Sydvestasien – som ingen tror på kan vindes med den tilgang, som Obama har valgt. Man kan ikke opnå det legitime mål at besejre den Islamiske Stats kræfter fra en mørk tidsalder, uden fuldt samarbejde med Rusland, Kina, Iran og Syrien. Under pres fra den amerikanske regering forventes det, at Iran vil blive ekskluderet fra mandagens møde i Paris, hvor man skal planlægge en koordineret strategi imod Islamisk Stat.

Man kan ikke vinde kampen ved at være afhængig af Saudi Arabien, som fortsat udgør hovedkilden til finansiering af netop de IS-styrker, som er målet i den nye krig. Tidligere senator Bob Graham angreb i et længere interview til Sunday Independent præsident Obama for at fortsætte Bush-mørklægningen af den saudiske hånd bag 11. september-angrebet, og bemærkede, at saudierne fortsat er de største støtter af Islamisk Stat og vil fortsætte med at spille på begge sider, så længe Obama skjuler den beskidte sandhed om 11. september.

Nærmere det hjemlige, kan man, som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget, ikke redde den sydvestlige del af USA, som er ødelagt af tørke, med mindre USA allierer sig med Kina om et videnskabsdrevet program, som udgør hjørnesteinen i hele BRIKS-revolutionen. Så længe Obama forbliver i embedet, vil USA være dømt til undergang.

Republikkens grundlæggere etablerede en Forfatningsmæssig

Republik, der var baseret på et system med magtadskillelse for at forhindre tyranni. Men samtidig skabte de et stærkt præsidentielt system, og så længe præsidentskabet befinder sig i hænderne på britiske lakajer som præsident Obama, Susan Rice og Valerie Jarrett, er USA dømt til undergang.

Betingelserne er modne til at etablere et levedygtigt præsidentskab, med tidligere præsident Bill Clinton i en central rolle i dets organisering. Et korrekt, amerikansk præsidentskab ville omgående presse Kongressen til at genindføre Glass-Steagall, ville virkeligt fuldstændig omdefinere relationerne med Rusland og Kina til at takle de virkelige problemer, som konfronterer menneskeheden. Balancepunktet for alle disse spørgsmål om liv eller død er spørgsmålet om Obamas omgående fjernelse fra embedet. Det er denne udfordring, som konfronterer det amerikanske folk i dag. Der kan ikke være tale om at nedtone eller forsøge at undvige dette spørgsmål, hvis USA og verden skal overleve. Den kendsgerning, at Obama er helt ude i tovene, er åbenlys for enhver. Som LaRouche gentagne gange har sagt i den seneste tid, så er Obama svagere, end han nogensinde før har været, og øjeblikket er opportunt til at gennemtvinge hans tilbagetræden nu – før bunden går ud af hele det bankerotte system, eller briterne og Obama fremprovokerer en tredje verdenskrig, en udslettelseskrig.

Royal Bank of Scotland og Lloyds Bank sår panik over skotsk uafhængighed

13. september 2014 – Både Royal Bank of Scotland og Lloyds Banking Group advarer skotske husejere om, at skulle de stemme for uafhængighed den 18. sept., kunne det blive vanskeligere for dem at få et huslån.

Man bør huske, at disse trusler kommer fra to finansenheder, som måtte modtage bail-out af skatteborgerpenge til et beløb af 65 milliarder pund, og næppe er eksempler på god finansiel styring, mildt sagt. De har begge sagt, at de vil flytte deres hovedkvarter til London, hvis det bliver et »ja« den 18. sept. De og andre banker farer forvirret rundt og udtænker »nødplaner«, hvis Skotland skulle finde på at bryde ud af Det forenede Kongerige.

British Petroleum og Standard Life taler også hysterisk, rapporterer The Guardian i dag. Med antydningen af, at et uafhængigt Skotland ville være ustabil, advarede BP's direktør Bob Dudley om, at de fremtidige udsigter for Nordsøen ville være bedst tjent med, at Det forenede Kongerige forblev samlet, fordi »fremtidige langfristede investeringer kræver skattemæssig stabilitet og sikkerhed.«

Administrerende direktør for Bank of England Mark Carney blev efter sigende grillet af parlamentsmedlemmer i Finansministeriets særlige komite tidligere på ugen, over de finansielle implikationer af et uafhængigt Skotland. Han forsikrede MP'erne om, at Threadneedle Street (Gaden i London, hvor Bank of England ligger, -red.) havde nødplaner til at håndtere skotsk uafhængighed.

Foto: Bank of England, 'The old Lady of Threadneedle Street'

Processen med at indføre Indien som fuldt medlem af Shanghai Cooperation Organization er begyndt

12. september 2014 – Shanghai Cooperation Organization (SCO) satte i dag bolden i bevægelse for at gøre Indien til medlem af sikkerhedsblokken, der vil give verdens største demokrati større indflydelse på spørgsmål som bekæmpelse af terrorisme, og deltagelse i større olie- og gasprojekter i Centralasien. Kremls talsperson Yuri Ushakov har d.12. september indikeret, at Indien og Pakistan kan blive bevilget fuldgyldigt medlemskab på det næste SCO-topmøde. Det næste SCO-topmøde vil blive afholdt i den russiske by Ufa d. 9.-10. juli 2015, sammen med det 7. BRIKS-topmøde, under hvilket Rusland vil have formandsskabet for både SCO og BRIKS-gruppens nationer. Ufa er hovedstaden i republikken Basjkortostan, og det industrielle, økonomiske, videnskabelige og kulturelle centrum i den russiske republik.

Under det udvidede møde mellem SCO-lederne sagde den russiske præsident Putin, at han håber at

»Idet vi overtager formandsskabet, forventer vi, at

processen med udvidelsen af SCO vil få en reel udformning i det kommende år. Vi vil bidrage til det på enhver måde.«

Rusland planlægger at afholde omkring 100 begivenheder på forskellige niveauer under sit formandskab, og »topmødet for lederne af SCO-deltagerlandene i Ufa d. 9.-10. juli 2015 vil blive en af nøglebegivenhederne«, sagde han.

»Prioriteterne under vores formandskab inkluderer en forstærkning af organisationens rolle som en effektiv mekanisme for regional sikkerhed, idet der lanceres større multilaterale og humanitære bånd, og udvikles fælles tilgange til påtrængende og globale spørgsmål.«

Rusland og Syrien advarer om, at amerikanske luftangreb i Syrien uden bemyndigelse fra FN er i strid med international lov

12. september 2014 – Regeringseksperter fra Rusland og Syrien har udsendt en erklæring, efter at den amerikanske præsident Obama holdt sin krigstale 10. september, hvori de advarer om, at amerikanske luftangreb på syrisk territorium uden bemyndigelse fra en FN-resolution vil være en overtrædelse af international lov.

Talsmand for det russiske Udenrigsministerium Alexander Lukashevich sagde d. 11. september, at ISIS er den samme enhed i Irak som i Syrien, og at »det er nødvendigt at bekæmpe denne ondskab i overensstemmelse med FN Sikkerhedsråds resolutioner, idet Syriens og Iraks suverænitet og territoriale integritet respekteres«, rapporterede det russiske nyhedsbureau *ITAR-TASS*.

Lukashevich udtalte yderligere, »Den amerikanske præsident har talt direkte om muligheden for, at de amerikanske væbnede styrker angriber den Islamiske Stat i Irak og Levanten (ISIL) 's stillinger i Syrien, uden samtykke fra den legitime regering. Dette skridt vil, uden en beslutning i FN's sikkerhedsråd, være at betragte som en aggressiv handling, en grov overtrædelse af international lov«, rapporterede det iranske *Fars Nyheds Bureau (FNA)*.

Den syriske regering advarer også om, at international lov må respekteres, idet den gentager sit ønske om, og villighed til, at bekæmpe terrorisme, som den har gjort det flere gange tidligere i år ved to møder i Geneve.

Det *Syriske Arabiske Nyhedsbureau (SANA)* citerede præsidentens politiske rådgiver og medierådgiver Dr. Bouthaina Shaaban for at sige, at »Rusland og Kina siger, at ethvert angreb på Syrien uden forudgående koordination med dem og den syriske regering vil være en aggressionshandling«, og at USA ikke skal gå i aktion »uden at tage disse landes reaktioner, inklusive Syrien, Iran, Kina og Rusland, med i betragtning.« Idet hun udtalte sig til den Beirut-baserede Tv-kanal *Al Mayadeen*, kritiserede hun Obamas erklæring om, at han ville »jage og nedlægge terrorister, hvor de end opholder sig.«

Fars Nyhedsbureauet citerer også Syriens minister for nationale forsonings spørgsmål Ali Haidar for at fortælle reportere, at »enhver aktion af denne type uden samtykke fra den syriske regering er en aggressionshandling mod Syrien. Der må være samarbejde og koordination med Syrien, og der må

foreligge en syrisk godkendelse af enhver aktion, hvad enten den er militær, eller ej.«

En talskvinde for Irans Udenrigsministerium blev citeret af *The London Guardian* og *Fox News* for at betvivle »seriøsiteten« af koalitionen imod ISIL, eftersom nogle af de lande, der har forpligtet sig til at bekæmpe ISIL, i realiteten har støttet terroristerne.

Lyndon LaRouche: Obamas EU-sanktioner imod Rusland krænker Ruslands suverænitet

12. september 2014 – Det Europæiske Råd og den amerikanske Obamaregering indførte i dag yderligere sanktioner over for Rusland. De nye sanktioner er målrettet imod finans-, energi- og forsvarssektorerne. EU indfører restriktioner mod optagelse af langfristede lån på europæiske kapitalmarkeder for de tre russiske energiselskaber Rosneft, Transneft og Gazprom.

EU har også bragt tjenesteydelser til ophør, som Rusland behøver for at udvinde olie og gas i det arktiske dybhav, samt til skifergasudvinding.

Eksport af enhver teknologi, som anses for at kunne bruges

militært, er blevet forbudt for ni russiske firmaer, inklusive producenten af Kalashnikov-rifler.

Fem større russiske statsejede banker – Sberbank, VTB, Gazprombank, Vnesheconom Bank (VEB) and Rosselkhozbank – er blevet forbudt at modtage langfristede lån (over 30 dage) fra EU-selskaber.

Bruxelles har også tilføjet 24 personer til listen over individer, for hvem der er blokeret for rejser inden for EU, og hvis aktiver indefrysnes. Russiske medlemmer af parlamentet og forretningsfolk, såvel som politikere på Krim og i Donbass, er med på listen.

Senere fredag fulgte Obamaregeringen efter med at annoncere lignende sanktioner. Obama retfærdiggjorde sine lovstridige handlinger med tom snak om, at »vi indfører disse nye forholdsregler i lyset af Ruslands handlinger for yderligere at destabilisere Ukraine i løbet af den sidste måned, inklusive tilstedeværelsen af tungt bevæbnede, russiske styrker i det østlige Ukraine.«

I torsdags sagde den russiske præsidentielle talsmand Dmitry Peskov i en kommentar, at »Bruxelles enten ikke kan, eller ikke ønsker, at se den virkelige situation i Donbass, og ønsker ikke at blive informeret om de skridt, parterne har taget imod forlig«

I fredags udtalte den russiske præsident Vladimir Putin, at den nye pakke af sanktioner forekommer »noget mærkelig«, eftersom dette træk undergraver fredsprocessen i Ukraine. »Jeg forstår ikke engang, hvad disse seneste sanktioner er relateret til«, fortalte Putin reportere efter et møde i Shanghai Cooperation Organization i Dushanbe, Tadsjikistan. »Måske er der nogen, der ikke bryder sig om, at processen har bevæget sig mod et fredeligt scenario«.

Putin pointerede, at ved at sætte premierministeren af den selvudråbte Folkerepublik Donetsk, Igor Plotnitsky, på listen

over sanktionsramte individer, bringes fredsforhandlingerne i Ukraine i fare.

Ifølge ITAR-TASS vil Putin gå med til forslaget om at indføre modsanktioner mod Vestens straffeforanstaltninger, hvis de er til gavn for russiske producenter. »Hvis regeringen konkluderer, at visse skridt er på linje med vore økonomiske interesser, så vil vi gøre det. Men hvis det bare er for at vise, hvor hårde vi er, vise tænder med tab til følge, vil vi ikke gøre det«, sagde han.

Skotsk uafhængighed: Imperiet piler rundt for at undgå at blive direkte ramt

7. september 2014 – Med ca. 10 dage tilbage, før skotterne afholder folkeafstemning den 18. september, om de skal skilles fra Storbritannien, har den seneste meningsmåling sendt Imperiet til tælling. Tallene fra YouGov-meningsmålingen den 6. sept. viste, fraregnet ved-ikke-stemmerne, at 51 % af skotterne, adspurgte nu, er for uafhængighed; 49 % var imod. Før lørdagens tal kom frem, havde No. 10 Downing Street forklaret tallene fra YouGov-meningsmålingen den 1. sept. – som viste marginen nede med tre procentpoint – som følelse, der overtog forstanden. YouGov har til stadighed bragt lavere tal for Ja end konkurrenter, hævder rapporter fra agenturerne.

Premierminister Cameron responderede på nyhederne ved at meddele, at han i dag ville rådføre sig med Dronningen, som tilfældigvis er forskanset i sit slot i Skotland.

Eftersom tiden er ved at løbe ud, sagde finansminister George Osbourne den 6. sept., at der ville blive udarbejdet planer i de kommende dage for at give Skotland mere autonomi omkring skat og udgifter. Tidligere havde premierminister David Cameron nedlagt veto mod en tredje afstemningsmulighed om større decentralisering og satsede på, at et skarpt valg mellem ja eller nej ville levere en klar sejr til status quo. Cameron er nu sandsynligvis ved at fortryde denne beslutning.

»Man vil i de næste par dage se en handleplan for at give Skotland flere beføjelser ... Så vil Skotland få det bedste af begge verdener. De vil både undgå risiciene ved adskillelse, og få større kontrol over deres egen skæbne, hvilket er, hvad mange skotter ønsker, tror jeg«, sagde Osbourne til BBC. »Større beføjelser over skattestigninger, langt større budgetselvstændighed ... større kontrol over de offentlige udgifter, over velfærdsydelser, og en mangfoldighed af andre ændringer.«

I tillæg til, hvad Osbourne kunne, eller ville, tilbyde for at dæmme op for tidevandet for uafhængighed, har de bemyndigede i Labour Party – hvis eksistens trues af tabet af 41 parlamentsmedlemmer for Labour fra Skotland – beordret deres MP'ere i Glasgow til at føre kampagne i byens syv parlamentsvalgkredse, som alle holdes af Labour; seks af dem med mere end 50 % af stemmerne.

Fra LaRouche-bevægelsen 5. september 2014: Fri os fra de desperate, tvetydige briter, før det er for sent

5. september 2014 – Hvis NATO-topmødet i Wales viser noget, så er det, at Det britiske Imperium er fuldstændig desperat for at forsøge at hævde sin magt, og det er i færd med at føre sine spytslikkere, hvoraf den mest fremtrædende er Barack Obama, ned ad vejen til ødelæggelse. Den første dags NATO-diskussioner karakteriseredes af bluff og bulder omkring vanvittige, politiske forslag, som den britiske regering har lagt på bordet – og som sandsynligvis ikke fører nogen steder hen.

Hvad er disse forslag? Et forslag er mobiliseringen af to hurtige indsatsstyrker, den ene, som NATO kan bruge til såkaldt fælles forsvar, og den anden styret af briterne med tilslutning fra Danmark, Letland, Estland, Litauen, Norge og Holland, og som er til brug for intervention i Østeuropa. De tegner sig for, hvad der svarer til musen, der angriber elefanten – men de kan tjene som provokerende instrumenter imod russerne, med uforudsigelige resultater.

Det andet forslag er en politik, som Underhusets Forsvarskomite har fremlagt i en rapport, som blev udgivet i slutningen af juli måned. Denne rapport, som er udtrykkeligt baseret på den idé, at Rusland er fjenden, kræver blandt andet en sækelse af tærsklen for påkaldelse af Artikel 5, den

artikel, som kræver fælles forsvar. Denne sænkelse af tærsklen omfatter, at NATO skaber en doktrin for alliancen, som går ud på at respondere på »flertydig krigsførelse« – hvilket inkluderer, at Rusland vifter rundt med »ikke-militære våben«, inklusive informationskrig!

Et tredje forslag er mobiliseringen for en militær intervention i Sydvestasien, angiveligt imod ISIS, men baseret på Camerons (og Obamas) udtrykkelige insisteren på, at Assad er fjenden – dvs. en insisteren, som gør Cameron til en allieret med ISIS.

Der er ingen, der skal ligge under for den illusion, at disse planer vil skride frem som præsenteret. De europæiske nationer og USA er bankerot og kan ikke stille de milliarder, som de kræver til finansiering af disse ønskedrømme. Den ukrainske regering, som de tilsyneladende støtter, er selv blevet trængt op i en krog af anti-Kiev-styrker i den sydøstlige del, og er blevet tvunget til forhandlingsbordet. Magtbalancen er til fordel for dem, som er modstandere af dette vanvid – men det er ingen garanti for, at krudttønden ikke eksploderer.

Faktisk burde meddelelsen fra chefen for Den europæiske Centralbank Mario Draghi om hans nye politik med kvantitative lempelser og sænkede rentesatser med al ønskelig tydelighed demonstrere, at det transatlantiske system synger på sidste vers. Draghi forpligtede ECB til en politik, som allerede har ført til negative rentesatser over hele Europa og således også til spekulationsboblens nye højder, som meget rammende kunne sammenlignes med tulipanboblen i det 17. århundrede, hvor buddet på et enkelt løg lød på 2.900 dollars (selv om der aldrig var nogen, der så, eller plantede, et løg).

Og alt imens de transatlantiske myndigheder ikke vil erkende det, så bliver de også erklæret bankerot af den igangværende, morderiske Ebola-epidemi i Afrika, som er godt på vej til at blive til en global pandemi, med mindre man fjerner Det britiske Imperiums politik, som både har skabt den og

forhindret, at man mobiliserede imod den.

Takket være det arbejde, som LaRouche-bevægelsen har udført, samt fremtrædende individer særligt i Kina, Rusland og Indien, så er der imidlertid et alternativ til katastrofen med krig og sygdom. Flertallet af menneskeheden skynder sig at slutte sig til BRIKS-processen med at lancere byggeprojekter, der for længst skulle have været iværksat, såsom Egyptens Nye Suezkanal, og med at samarbejde omkring avancerede projekter i rummet og anden højteknologisk forskning. Den afgørende komponent, som de mangler, er præcis den komponent, som gør det vanvittige, britiske fremstød så farligt – USA.

Vi må gå foran i kampen for at tage USA tilbage, befri det fra Obama og Boehner – Det britiske Imperiums håndhævere. Vi ved, at det kan gøres. Vore medborgere ønsker, ligesom Kina, Rusland, Indien, Argentina og milliarder af andre, fremskridt for dem selv og deres børn. Vi kan vise dem, hvordan det opnås, og hvordan de kan tilslutte sig en bevægelse, som allerede fører vej.

Ligesom BRIKS er ved at dumpe Det britiske Imperium, således må USA gøre det samme. Begynd med at dumpe Boehner og Obama.

Nye store BRIKS-relaterede

projekter kommer stadig til

12. september 2014 – Det forcerede tempo med store projekter, som sættes i gang af BRIKS-nationerne og deres samarbejdspartnere, fortsætter ufortrødent. Dagens meddelelser:

* Kina og Rusland bygger nu en ny havneby ved Det japanske Hav. People's Daily kom torsdag med en rapport, som blev opsamlet af pressen i hele verden, om, at den nye havn i Zarubino, i Primorsky Krai, ligger 18 km fra den kinesiske grænse og kunne blive en af de største havnebyer i det nordøstlige Asien og få en omsætning på 60 mio. tons last om året. Handlen skulle efter sigende være blevet indgået i maj måned, da Putin deltog i Konferencen om Interaktion og Forholdsregler til Opbygning af Tillid i Asien (CICA) i Shanghai, hvor man også indgik aftalerne om gasledninger og hermed relaterede aftaler.

* Den sydafrikanske landbrugsminister Senzeni Zokwana, som er i Indien til Indo-Sydafrika-ugen, opfordrede sydafrikanske landmænd til at drage fordel af BRIKS udviklingsbanken. »Banken er et redskab for vækst i BRIKS-landene og især for landbrug i vores område. Den skaber mulighed for at finansiere partnerskaber og voksende markeder for vore produkter.« Zokwana skal mødes med sin indiske modpart, Radha Mohan Singh, i Mumbai. Ministeren sagde, at BRIKS-banken ville komme på tale under hans drøftelser med Singh.

* Et møde mellem repræsentanter fra Indien, Kina og Nepal fandt sted torsdag i Kathmandu, arrangeret af Nepals Institut for Internationale og Strategiske Studier. »Nepal, Indien og Kina må samarbejde inden for områderne vandkraft, turisme og telekommunikation, så folk fra de tre lande kan få gavn af et sådant samarbejde«, sagde de. Den tidligere direktør for det indisk-tibetanske grænsepoliti, Gautam Kaul, sagde, at Nepal og Indien bør samarbejde inden for områderne energi og

infrastruktur, så begge lande kan opnå velstand for deres folk.

* Kina meddelte torsdag, at jernbanen, som er under opførelse fra Lhasa til Kathmandu, nu er nået frem til den nepalesiske grænse ved Shigatse, og at et tog med 16 vogne, fyldt med ilt, tog den to timer lange tur med 848 passagerer. Den 2,2 mia. dollars dyre forlængelse af Qinghai-Lhasa-jernbanen (færdiggjort i 2006) til Shigatse, er den kostbareste jernbane, der nogen sinde er bygget i verden, pga. det barske terræn og de utallige nødvendige broer og tunneller. Jernbanen til Kathmandu forventes færdig i 2020 og vil erstatte den 1300 år gamle karavanerute, som stadig bruges i dag som handelsvej. Det overordnede mål er en landrute fra Beijing gennem Himalayabjergene til Sydasien.

Infrastruktur; BRIKS; Asien

Egyptens Toshka-projekt i nyhederne – El-Sisi opmuntrer ungdommen til at blive landbrugere

1. september 2014 – Toshka-projektet, eller det 'Nye Dal-projekt', der tilsigter at gøre Egypten selvforsynende med fødevarer, optræder nu i nyhederne. Sunday Cairo Post har en væsentlig artikel om præsident Abdel Fattah el-Sisis intentioner om at få vendt tidligere præsident Hosni Mubaraks politik, der overdrog vitale aspekter af projektet til

arabiske prinser og finansmagnater. Projektet er designet til dels at kanalisere vand fra Nassersøen, den sø, som dannes af Aswan-dæmningen i den vestlige ørken i den sydvestlige del af landet til overrisling af 1 million hektarer, og dels til at bygge nye byer i ørkenen.

Siden Mubarak påbegyndte projektet i 1997, er der blevet udført en del i det første tiår, inklusive færdiggørelsen af verdens største pumpestation og den første fase af Sheikh Zayed-kanalen, af hvilken over 50 kilometer er blevet fuldført. Denne kanal har et tværsnit dobbelt så stort som Rhin-Main-Donau kanalen, er fuldt foret med en speciel type cement, og er designet til at bringe vand fra pumpestationen ved Nassersøen til kunstvanding af en million hektar land. Der er allerede blevet brugt over 7 milliarder egyptiske pund (1 milliard \$). Men resten af projektet er blevet forhalet, fordi Mubarak overdrog det meste af landet til arabiske prinser og finansmagnater, der i årevis intet som helst har gjort.

Under præsident el-Sisis ledelse har landbrugsministeriet nu planlagt af fordele 50 % af de totale arealer til uddannede unge ved at give dem fem feddan hver (1 feddan svarer til 0.42 hektar eller knap en tønde land). 'Længe Leve Egypten-fonden', etableret i juli af præsident el-Sisi, er bestemt til at skulle finansiere arealerne, der tildeles de unge.

82 % af egypterne godkender Sisis indsats

Hvis du kæmper for dit lands udvikling, vil folket støtte dig. Cairo Post skriver, at præsident Abdel Fattah el-Sisi efter 80 dage i embedet har en godkendelses-rate på 82 %, og kun 8 % underkender ham ifølge en undersøgelse fra det Egyptiske Center for Forskning i Offentlig Opinion (Baseera), baseret på telefoninterviews af over 2000 personer. Hvis Sisi skulle stille op til valg i dag, siger 78 %, at de vil stemme for ham, med 11 % imod ham og 11 % ved-ikke.

Støtten til el-Sisi burde ikke overraske nogen, siden han kæmper for nationens udvikling. I en tale ved et seminar i går, passende benævnt 'Egypten og Lanceringen af Fremtiden' hylkede el-Sisi, hvad han kaldte hidtil usete præstationer af de Væbnede Styrker inden for boligbyggeri, transport og vejbyggeri, og opfordrede til udførelsen af den Nye Suezkanal inden for tidsrammen. »Vi trænger til at opbygge vort land, og vi har behov for, at de fattige må leve...Vi vil ikke vente 10 eller 20 år på, at vi kommer ud af den øjeblikkelige, vanskelige økonomiske situation,« sagde han, ifølge den Egyptiske Stats Informationstjeneste.

Iran ivrig efter at se Egypten genoplive international og regional rolle

Det er altafgørende for besejringen af det Britiske Imperiums politik om endeløs krig i Mellemøsten og det nordafrikanske område, at der etableres fuld koordination mellem Iran og Egypten, i særdeleshed nu, da Egypten er en del af den fremspirende alliance af nationer under ledelse af Kina, Rusland, Indien og andre, der nu skaber en ny politisk og økonomisk realitet. Egyptiske og iranske relationer har gennem mange år været fremmedgjort over mange spørgsmål, der daterer sig tilbage til Iran-Irak krigen i 1980'erne. Med den egyptiske præsident Abdel Fattah el-Sisi ved magten, kan denne situation hurtigt ændre sig.

Læs: HOVEDARTIKEL:

Egypten sætter ny kurs mod økonomisk fremgang. Vil landet tilslutte sig BRIKS?

Helga Zepp-LaRouche siger: Bekæmp IS gennem udvikling; Gør ørkenen frugtbar

10. september 2014 – I et af sine mange interviews med kinesiske medier i den første uge af september fik grundlægger af Schiller Instituttet [i Tyskland] Helga Zepp-LaRouche stillet det afgørende spørgsmål: Hvordan bekæmper man 'ISIS' og lignende terrorgrupper? Fru Zepp-LaRouche, som i årtier har været forkæmper for det, som nu er Kinas 'Ny Silkevejspolitik', svarede, at langfristet og højteknologisk økonomisk udvikling er nøglen. Spørgsmålet til hende kom fra interviewer Zheng Chenguang fra China Radio International.

CRI: »Hidtil har den eneste mulige løsning for alle disse vestlige regeringer været simpelt hen at bombe ISIS, men det vil ikke løse problemets rødder. De talte om mere samarbejde og koordinering fra forskellige lande for at løse problemet. Kan De pege på nogle af de mere konkrete bestræbelser, som kan udføres for at afholde det fra at sprede sig ...«

Zepp-LaRouche: »Allerede tilbage i november 2012 arrangerede Schiller Instituttet en konference i Frankfurt, hvor vi præsenterede en omfattende freds- og udviklingsplan for hele området, fra Kaukasus i Centralasien, til Afghanistan og til Golfen, og til Middelhavet. Så hele dette område må behandles under ét.

Dernæst må Silkevejen forlænges til alle disse lande. Og hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, forhåbentlig USA og de europæiske

lande, samarbejder og erklærer ørkenen krig – hvis man ser på kortet, kan man se, at fra Atlanterhavskysten i Afrika, over Sahel-zonen, Sahara, Den saudiarabiske Halvø, Iran til Kina, har man et stort ørkenbælte. Dette er praktisk talt ubeboeligt for mennesker, der er ingen landbrug, ingen byer.«

»Så vi har forberedt en udviklingsplan, som grundlæggende set ville forlænge Silkevejen, eller, som vi undertiden kalder det, den Eurasiske Landbro, ind i dette område for at udvikle ørkenen gennem tre metoder: Man kan bruge vandet fra grundvandsmagasiner, man kan omdirigere nogle floder, man kan skabe dæmninger, men det vigtigste er, at man må have fredelig atomkraft til storstilet afsaltning af havvand, og dernæst bruge dette vand til at få ørkenen til at grønnes. Og på denne måde kan man få landbrug, industri, man må opbygge infrastruktur i hele dette område i samme tæthedsgrad som f.eks. i Tyskland ...«

»Hvis man således har denne tilgang, kan man på denne måde give de unge mennesker i dette område et økonomisk fremtidsperspektiv, for mange af dem ville ikke slutte sig til terroristerne, hvis de havde et håb om en økonomisk fremtid. Så løsningen må være fred gennem udvikling.«

Ironisk nok havde Washington Post en lang historie den 10. september, som anklagede Kina for at bygge et højhastigheds, »Ny Silkevejs«, -jernbane gennem nogle af Moder Naturs mest ugæstfri områder, Lanzhou til Urumqi, og videre til Europa, »for at cementere Kinas kontrol over sin Xinjiang-region med muslimsk flertal, gennem investeringer og økonomisk vækst ...«

Fordybelse:

Schiller Instituttets Specialrapport, juni 2012, 16 sider:

[»Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent«](#)

Schiller Instituttets Specialrapport, dec. 2012, 16 sider:

[»Kun et totalt paradigmeskifte kan forhindre en katastrofe«](#)

HOVEDARTIKEL, Hussein Askary,

[Krigen mod ørkenen kan samle hele verden \(side 6\)](#)

Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing konference om Ny Silkevej

7. september 2014 – Helga Zepp-LaRouche talte i Beijing til en stor forsamling den 5. sept. om »Et bælte, en vej«, sponsoreret af China Investment Magazine, som er en gren af den Nationale Udviklings- og Reformkommission, hovedkommissionen for planlægning af økonomisk politik under den kinesiske regerings statsråd. Som den første af, hvad der planlægges at være en årlig tilbagevendende begivenhed, deltog mange forskere i forummet fra mange betydelige kinesiske tænketanke, der har til opgave at udvikle et program for det økonomiske Silkevejsbælte. Alt imens diplomater fra flere ambassader deltog og var aktive i begivenheden, så syntes Schiller Instituttet at være den eneste, udenlandske tænketank, som deltog i konferencen.

I en tale forud for fru Zepp-LaRouches tale understregede en anden taler, professor Bao Shixiu, Lyndon og Helga LaRouches rolle i skabelsen af idéen om den Nye Silkevej. I de ti minutter, som var afsat til hendes tale, gennemgik hun Schiller Instituttets rolle i udviklingen af konceptet med den Eurasiske Landbro i begyndelsen af 1990'erne, og som kulminerede ved Beijing-konferencen i 1996. Mens flere økonomiske kriser intervererede for at afbryde det, der var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, sagde hun, så skabte præsident Xis tale i Astana, Kasakhstan sidste år en ny bølge af optimisme, som har transformeret verden. Hun forklarede dernæst den finansielle krises natur og advarede om, at der ventede en stor eksplosion forude og opremsede de »fire love«, som Lyndon LaRouche har udviklet til at få verden ud af krisen og drive den frem mod fremtiden: Bankopdeling gennem Glass/Steagall-loven; en Nationalbank i traditionen efter Hamilton; en Hamiltonpolitik med kredit til investering øremærket til infrastrukturopbygning på basis af langfristede kreditaftaler; og et rumprogram som videnskabelig drivkraft med det formål at udvikle fusionskraft og minere helium-3 på Månen som brændstof til programmet. Hun opfordrede dernæst indtrængende til, at programmet med den Nye Silkevej blev udarbejdet med henblik på at trække verden væk fra geopolitik og etablere et nyt paradigme, baseret på menneskehedens fælles interesser.

Hendes tale placerede omgående hele spørgsmålet på et højere niveau og, for dem, som ikke kendte fru Zepp-LaRouche, kom det som noget af en overraskelse. Under Spørgsmål & Svar og aftenens session var der imidlertid en tendens til at vende tilbage til spørgsmålet om »geopolitik«, der krævede flere interventioner fra fru Zepp-LaRouches side for at få tingene tilbage på rette spor. På et tidspunkt reagerede en noget utilfreds professor, som syntes at være udmærket tilfreds med at bevare Kina hovedsagligt som et landbrugsland, på, hvad han troede, hun havde sagt. Om han havde misforstået det, eller ganske enkelt gav sin utilfredshed luft, så gjorde flere af

talerne en særlig indsats for at rose det perspektiv, som hun havde rejst.

Der deltog også flere unge mennesker, og et af dem rejste sig på dette tidspunkt og sagde, at han slet ikke havde haft til hensigt at tale, men at han følte det var nødvendigt på dette tidspunkt for at understrege betydningen af det, fru Zepp-LaRouche havde sagt, for Kina. Den omstrejfende professor blev sandsynligvis passende tugt, da han ikke kom med yderligere bemærkninger under resten af konferencen.

Ved den efterfølgende banket kom mange af deltagerne op til hendes bord for at udbringe en skål for hendes bidrag. Og selve arrangørerne var himmelhenrykte over konferencen, som de følte var blevet transformeret af Helga Zepp-LaRouches deltagelse.

Fra LaRouche-bevægelsen 12. september 2014: Tiden er kommet til at fjerne Obama og de øvrige moralsk degenererede fra magten

Lyndon LaRouche gav et interview torsdag eftermiddag til det russiske nyhedsagentur RIA Novosti/Voice of Russia, som går i luften lørdag, hvor han kom med et opråb om at fjerne alle de

»moralisk degenererede« fra magten i Washington – med præsident Obama som den første. Interviewet fandt sted med præsident Obamas tale til nationen onsdag aften som baggrund, hvor han endnu engang frækt demonstrerede den kendsgerning, at han har til hensigt at gå uden om Kongressen for at begynde endnu en krig med Irak og Syrien.

Alt imens Lyndon LaRouche støtter general Martin Dempseys krav om en kampagne med maksimal indsats for at udslette den Islamiske Stats svøbe og andre britisk og saudisk støttede jihadister, så har den plan, som præsident Obama forklarede onsdag aften, ingen forbindelse med de forslag, som generalstabscheferne og andre rådgivere har forelagt for ham. Præsidenten nægter at gå til Kongressen for at få den lovformelige bemyndigelse under artikel 1, sektion 8 i Den amerikanske Forfatning og i Resolutionen om Bemyndigelse til at føre Krig – præcis lige som han nægtede at gå til Kongressen før krigen for regimeskift i Libyen i 2011. Dette er helt klart forbrydelser, der berettiger til en rigsretssag. Som LaRouche sagde til RIA Novosti/Voice of Russia, burde Obama være blevet smidt ud af embedet for længe siden. Vi har nu nået et punkt, hvor hans omgående afsættelse er af afgørende betydning for USA's overlevelse.

Det var en særlig foragtelig handling fra præsidentens side at levere denne krigssmøre aftenen før 13-års dagen for 11. september-angrebene i 2001 på World Trade Center og Pentagon. Mens amerikanerne mindedes ofrene for angrebene den 11. september, var Obama i færd med at sende udenrigsminister John Kerry til Saudi Arabien – for at træffe foranstaltninger til, at saudierne kan være vært for træningslejre til de såkaldte »sikkerhedskontrollerede« syriske oprørere, som både skal besejre IS og vælte Assad-regeringen i Damaskus. At overdrage et sådant ansvar til saudierne udgør en forræderisk handling fra en præsident, som gentagne gange har løjet over for familierne til ofrene for 11. september og fortsat skjuler saudiernes rolle i de oprindelige angreb den 11. september ved

at nægte at frigive de 28 sider fra den originale Fælles Kongresundersøgelse.

Til trods for Formand for Repræsentanternes Hus John Boehners anstrengelser for at støtte og beskytte Obama i sin seneste forbrydelse, som berettiger til en rigsretssag, så havde Lyndon LaRouche absolut ret, da han sagde til den russiske interviewer den 11. september, at Obama er på vej til at gå ned. Torsdag var Boehner formand for et eksplosivt møde i Husets Republikanske Parlamentariske Gruppe, hvor flere medlemmer nægtede at godkende Obamas krav om yderligere 1 mia. dollars til at træne og bevæbne de syriske oprørere til at bekæmpe IS, som en del af en verserende, fortsat resolution. Huset udsatte det til næste uge, da det blev klart, at der ikke er tilstrækkelig støtte til Obama og til en fortsat resolution om fortsat at finansiere regeringen til og med december.

Obamas beslutning om atter engang at føre landet ud i krig uden Kongressens formelle godkendelse må vise sig at blive hans fald. En upartisk gruppe af medlemmer af Repræsentanternes Hus og senatorer er kommet frem og har kritiseret Obama hårdt for at nægte at søge om Kongressens bemyndigelse. Intet er sikkert i denne situation – bortset fra, at Obama må væk.

Obamas afvisning af at arbejde sammen med syrerne for at besejre IS garanterer, at der kun er to muligheder, hvis Obamas plan sættes i værk: Enten vil operationen mislykkes ynkeligt, fordi den er afhængig af svage og/eller forræderiske styrker, som faktisk er allierede med IS – inklusive saudierne, tyrkerne og briterne; eller også vil amerikanske tropper – hundrede tusinder af dem – snart igen befinde sig på jorden i Irak og også i Syrien. Højtplacerede amerikanske militærfolk har gjort det klart, at det amerikanske militær er på sammenbruddets rand efter mere end et årti med to krige, og at endnu en langvarig krig i Mellemøsten fuldstændig vil ødelægge de væbnede styrker.

Dette er, hvad USA er blevet drevet ud i efter otte år med Bush-Cheney og yderligere fem år med Obama. Enten udvikler det amerikanske folk og Kongressen tilstrækkelig ryggrad til at dumpe denne præsident, eller også går nationen ned med flaget. Så enkelt er det.

I sit interview med de russiske medier gjorde LaRouche det også klart, at det er presserende nødvendigt med et nyt præsidentskab, som trækker på de kvalificerede talenter, som kan samles sammen. Han understregede, at tidligere præsident Bill Clinton er den centrale figur – den eneste figur, som kan organisere et nyt og effektivt præsidentskab.

I stedet for at promovere meningsløse krige, som blot leverer brændstof til morderiske jihadister som den Islamiske Stat, og som sluttelig kan trække hele planeten ind i en term nuklear udslettelseskrig, ville et mentalt sundt USA alliere sig med BRIKS-landene under anførsel af Kina og Rusland, og lancere et globalt program med investeringskapital-intensiv, virkelig vækst. I stedet promoverer Obama, sammen med det britiske premiere-fjols David Cameron, at Europa skal gennemtvunge flere sanktioner mod Rusland, på trods af den ukrainske våbenstilstand. Disse sanktioner vil fremskynde disintegrationen af den europæiske økonomi og yderligere nødsage Rusland til at søge alliancer, de har tillid til, i Asien og med BRIKS-nationerne og deres voksende netværk af allierede. Shanghai Cooperation Organization (SCO) skal mødes i dag, og man er ved at færdiggøre planerne for en tredje, ny udviklingsbank, SCO-banken, som skal finansiere store udviklingsprojekter i Central- og Nordasien.

Obama må stilles for en rigsret nu, hvilket baner vejen for et nyt, amerikansk præsidentskab, som formes af den sidste, fungerende, amerikanske præsident – Bill Clinton. Der er intet alternativ i dette sandhedens øjeblik.

Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing konference om Ny Silkevej

7. september 2014 – Helga Zepp-LaRouche talte i Beijing til en stor forsamling den 5. sept. om »Et bælte, en vej«, sponsoreret af China Investment Magazine, som er en gren af den Nationale Udviklings- og Reformkommission, hovedkommissionen for planlægning af økonomisk politik under den kinesiske regerings statsråd. Som den første af, hvad der planlægges at være en årlig tilbagevendende begivenhed, deltog mange forskere i forummet fra mange betydelige kinesiske tænketanke, der har til opgave at udvikle et program for det Økonomiske Silkevejsbælte. Alt imens diplomater fra flere ambassader deltog og var aktive i begivenheden, så syntes Schiller Instituttet at være den eneste, udenlandske tænketank, som deltog i konferencen.

I en tale forud for fru Zepp-LaRouches tale understregede en anden taler, professor Bao Shixiu, Lyndon og Helga LaRouches rolle i skabelsen af idéen om den Nye Silkevej. I de ti minutter, som var afsat til hendes tale, gennemgik hun Schiller Instituttets rolle i udviklingen af konceptet med den Eurasiske Landbro i begyndelsen af 1990'erne, og som kulminerede ved Beijing-konferencen i 1996. Mens flere økonomiske kriser intervenserede for at afbryde det, der var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, sagde hun, så skabte præsident Xis tale i Astana, Kasakhstan sidste år en ny bølge af optimisme, som har transformeret verden. Hun forklarede dernæst den finansielle krises natur og advarede om, at der ventede en stor eksplosion forude og opremsede de »fire love«, som Lyndon LaRouche har udviklet til

at få verden ud af krisen og drive den frem mod fremtiden: Bankopdeling gennem Glass/Steagall-loven; en Nationalbank i traditionen efter Hamilton; en Hamiltonpolitik med kredit til investering øremærket til infrastrukturopbygning på basis af langfristede kreditaftaler; og et rumprogram som videnskabelig drivkraft med det formål at udvikle fusionskraft og minere helium-3 på Månen som brændstof til programmet. Hun opfordrede dernæst indtrængende til, at programmet med den Nye Silkevej blev udarbejdet med henblik på at trække verden væk fra geopolitik og etablere et nyt paradigme, baseret på menneskehedens fælles interesser.

Hendes tale placerede omgående hele spørgsmålet på et højere niveau og, for dem, som ikke kendte fru Zepp-LaRouche, kom det som noget af en overraskelse. Under Spørgsmål & Svar og aftenens session var der imidlertid en tendens til at vende tilbage til spørgsmålet om »geopolitik«, der krævede flere interventioner fra fru Zepp-LaRouches side for at få tingene tilbage på rette spor. På et tidspunkt reagerede en noget utilfreds professor, som syntes at være udmærket tilfreds med at bevare Kina hovedsagligt som et landbrugsland, på, hvad han troede, hun havde sagt. Om han havde misforstået det, eller ganske enkelt gav sin utilfredshed luft, så gjorde flere af talerne en særlig indsats for at rose det perspektiv, som hun havde rejst.

Der deltog også flere unge mennesker, og et af dem rejste sig på dette tidspunkt og sagde, at han slet ikke havde haft til hensigt at tale, men at han følte det var nødvendigt på dette tidspunkt for at understrege betydningen af det, fru Zepp-LaRouche havde sagt, for Kina. Den omstrejfende professor blev sandsynligvis passende tugtet, da han ikke kom med yderligere bemærkninger under resten af konferencen.

Ved den efterfølgende banket kom mange af deltagerne op til hendes bord for at udbringe en skål for hendes bidrag. Og selve arrangørerne var himmelhenrykte over konferencen, som de følte var blevet transformeret af Helga Zepp-LaRouches

deltagelse.

Regeringsembetsmænd i Moskva afslører anti-russisk trick, der siger, Putin ønsker at indtage Kiev, baseret på læk af telefonsamtale mellem Barroso og Putin

2. september 2014 – Regeringsembetsmænd i Moskva afslørede i dag en bluff om et trick i en beskidt operation, som fandt sted på EU-topmødet den 30. august, og siden, da en sætning fra en privat telefonsamtale den 29. august mellem den afgående præsident for EU-kommissionen, Jose Manuel Barroso, og den russiske præsident Vladimir Putin blev lækket, da samtalen fandt sted, og som hævdede, at Putin sagde til Barroso, »Hvis jeg vil, tager jeg Kiev på to uger.« Den italienske avis *La Repubblica* havde en historie om, at Barroso afslørede dette ved et privat møde for statsoverhoveder. En bølge af vilde fordømmelser af Putin og Rusland fulgte fra diverse europæiske personer.

I dag fordømte ledere i Moskva det brud på diplomatiet, som

bestod i en sådan selektiv læk og sagde, at Rusland var rede til at frigive hele indholdet af telefonsamtalen, med mindre Barroso inden for 48 timer træder offentligt frem for at forsvare, hvorfor denne afsløring ikke bør ske.

Dette afslører det bluff, som ligger i hændelsen, men også i den fortsatte række af konstruerede hændelser, såsom den kendsgerning, at Storbritannien, USA og Holland ikke frigiver nogen informationer overhovedet om det nedstyrkede malajiske fly, alt imens de giver Rusland skylden for at have gjort det. Det amerikanske Udenrigsministerium citerer kun de sociale medier – twitter og Facebook – for uskarpe billeder og ikke-bekræftede rapporter om bombningen af flyet.

Den russiske ambassadør til EU Vladimir Chizhov meddelte officielt i dag, at hele Barroso-Putin telefonsamtalen vil blive offentliggjort, medmindre Barroso indgiver en seriøs indsigelse inden for to dage, iflg. *InterFax*.

Yuri Ushakov, udenrigspolitisk rådgiver til Kreml, sagde i dag, at Putins bemærkninger var blevet taget ud af sammenhæng for at antyde, at Putin fortalte Barroso, at Rusland ønsker at invadere Ukraine.

»Dette er ukorrekt og er helt uden for alle normale rammer for diplomatisk praksis, hvis han havde sagt det. Det er simpelthen ikke passende for en seriøs politisk figur«, iflg. *InterFax*.

En hel opstilling af svar på den konstruerede trussel fra Putin blev præsenteret af Londons *The Guardian* i dag: »Dalia Grybauskaitė, den litauiske præsident, erklærede, at Rusland var 'i krig med Europa'. Den tyske kansler Angela Merkel, hovedforhandleren med Putin, sagdes at være rasende på den russiske leder og advarede om, at han var 'irrationel og uforudseelig', ... osv. David Cameron udstedte krav om, at der skulle dannes en ny militæralliance imod Rusland. »Vi risikerer at gentage fejlene fra München 1936. Vi kan ikke vide, hvad der næst vil ske«, rapporteres han at have sagt ved

EU-mødet, iflg. *The Guardian*.

*Foto:
Jose
Manuel
Barroso*

Rusland opdaterer sin militærdoktrin som svar på NATO-provokationer

2. september 2014 – Rusland vil opdatere sin militærdoktrin ved slutningen af 2014 til at reflektere nye sikkerhedstrusler, inkl. NATO-ekspansion, USA's planlagte missilskjold og den politiske krise i Ukraine, sagde vicechef for det Russiske Sikkerhedsråd, Mikhail Popov, til RIA Novosti i et interview her til morgen. »Vi planlægger at færdiggøre ændringerne til militærdoktrinen i år«, sagde Popov og pegede på en særlig arbejdsgruppe, som er blevet dannet for at tage sig af dette. »Jeg er ikke i tvivl om, at spørgsmålet om NATO's militære infrastruktur, som griber ind på vore grænser, inklusive gennem alliansens ekspansion, fortsat vil være blandt de største militære trusler mod den Russiske Føderation«, sagde han.

»I 2010 udløste dette punkt af militærdoktrinen en skarp reaktion ... En række fremtrædende embedsfolk bebrejdede vort lands ledere, at deres tænkning var forældet og hævdede, at NATO ikke var Ruslands fjende ... Vi blev forsikret om gode intentioner, men de seneste års manøvrer indikerer noget

radikalt andet«, tilføjede Popov. Blandt de øvrige sikkerhedstrusler nævnte han USA's og NATO's faste beslutning om at styrke deres strategiske, offensive potentiale ved at bygge et globalt missilforsvarssystem.

Den opdaterede sikkerhedsdoktrin vil også omtale »fremvæksten af nye militære trusler mod den Russiske Føderation med relation til begivenhederne omkring det arabiske forår, den militære konflikt i Syrien og situationen i og omkring Ukraine.« Tillæg til doktriner vil endvidere understrege Ruslands uafhængighed inden for produktion af våben, udstyr og anden militær udrustning. »Livet viser, at pålideligheden hos visse af vore vestlige partnere er en midlertidig ting, og det er, uheldigvis, tæt knyttet til den politiske situation«, understregede Popov.

Spiegel Online: Bag lukkede døre mener NATO, Ukraine er en tabt sag

2. september 2014 – Spiegel Online har, foreløbig kun på sin tysksprogede webside, en læk, der siger, at, bag lukkede døre i NATO er eksperter enige om, at Kiev har tabt krigen imod oprørerne, at tabet af lufthavnen i Lugansk blot er et fingerpeg om, at den ukrainske hær er en tabt sag, og at NATO bør afholde sig fra at blive trukket ind i en tabt sag.

På sin engelsksprogede webside rapporterer Spiegel imidlertid det, som alle mainstream medier skriver, nemlig, at Putin er gået over stregen, at NATO-høgene er ved at få overtaget, at de tøvende tyskere endelig er ved at blive trukket med over

Fra LaRouche-bevægelsen 4. september 2014: Tiden er kommet til at dumpe Obama og Boehner

24 timer før NATO-topmødet med statsoverhoveder i Wales løb præsident Obama rundt i Estland og kom med absolut vildt provokerende udtalelser imod Rusland onsdag. I, hvad man kun kan beskrive som en klinisk demonstration af hans totale frakobling fra virkeligheden, kastede Obama sig i en tale i Talinn ud i en tirade imod Ruslands »frække angreb« imod Ukraine, og erklærede dernæst, at

»demonstranterne i Ukraine på Maidan var ikke anført af neonazister eller fascister. De var anført af almindelige ukrainere, mænd og kvinder, unge og gamle, som var dødtrætte af et korrump regime, og som ønskede at deltage i det fremskridt og den fremgang, som de ser i resten af Europa. Og de indlod sig ikke på en bevæbnet magtovertagelse ... «

Han fortsatte med at udpege Rusland og løj,

»det var ikke regeringen i Kiev, som destabiliserede det østlige Ukraine. Det var de pro-russiske separatister, som opmuntres af Rusland, finansieres af Rusland, trænes af Rusland, forsynes af Rusland, og bevæbnes af Rusland. Og de russiske styrker, som nu er rykket ind i Ukraine, er ikke på en humanitær eller fredsbevarende mission. De er russiske kampstyrker med russiske våben i russiske tanks.«

Efter at omtale den succesrige, europæiske økonomi, fortsatte Obama med at påstå, at de sanktioner, der var påtvunget Rusland, havde ødelagt den russiske økonomi, og at Rusland var fuldstændig isoleret.

Virkeligheden på jorden i det østlige Ukraine udgør yderligere en udfordring for Obama og de andre NATO-statsoverhoveder, som mødes i dag, den 4. sept. i Wales. Ukrainske styrker er blevet overvældende slået i den seneste kamp, med skønsmæssigt 7.000 ukrainske tropper fra hæren og militserne nu omringet i diverse østlige dele. Onsdag morgen talte præsident Vladimir Putin i telefon med den ukrainske præsident Petro Poroshenko. Efter samtalen kom både den ukrainske og russiske regering med udtalelser, som antyder, at de to statsoverhoveder havde diskuteret parametre for en langsigtet våbenstilstand og en løsning på de østlige, ukrainske provinsers status. Putin sagde til *RIA Novosti*, at han havde forhåbninger om, at fredagens møde med Kontaktgruppen i Minsk, Hviderusland ville resultere i endelige aftaler.

Obamas psykotiske fornægtelse af virkeligheden omkring situationen i Ukraine matcher briterne, som er i færd med at forberede et endeligt forslag til NATO-topmødet om skabelsen af en hurtig indsatsstyrke på 4.000 mand under britisk ledelse, som kan indsættes imod Rusland med 8 timers varsel. Endvidere udfører NATO-lande en række manøvrer i september måned – i det vestlige Ukraine, Sortehavet og i Østeuropa – alt sammen under den »atlantiske beslutsomheds« paraply.

Manøvrerne i Sortehavet, med navnet »Havbrise«, vil finde sted 8.-10. september og vil omfatte flådeskibe fra USA og fire europæiske NATO-lande. Det amerikanske skib bliver USS Ross, det andet AEGIS-missilforsvarsskib, som er udstationeret i Rota, Spanien.

Onsdag erklærede Lyndon LaRouche, at NATO styres af briterne, og at de er yderst sårbare.

»De må hellere lade være med at angribe, for Rusland vil svare – og svaret bliver ikke det, som briterne forventer.«

Sandheden er, at der ikke er basis for en varig fred, så længe Obama og Boehner er ved magten i USA. Kongressen har alle de beviser, de behøver for at indlede omgående rigsretssagsprocedurer imod Obama den 8. sept., når Huset og Senatet vender tilbage til Washington – på Lyndon LaRouches 92-års fødselsdag. Ingen Kongres med respekt for sig selv kunne tolerere Boehners fortsættelse som formand i Huset, lige såvel som det kunne undlade at stille Obama for en rigsret. Det er virkeligheden, og tiden er inde til helt og holdent at konfrontere denne virkelighed. Obama har behandlet sin afvisning af Forfatningens artikel 1, sektion 8, og Resolutionen om Krigsbeføjelse, hånligt, ved at sende seks breve til Kongressen om de voksende udstationeringer i Irak – hvor han i hvert tilfælde påstår, at brevet er tilstrækkeligt til at tillade yderligere 60 dage af amerikansk militærhandling uden Kongressens bemyndigelse. Dette er i sig selv en alvorlig forbrydelse og forseelse og sikrer hans omgående afsættelse.

Den amerikanske økonomi er praktisk talt blevet udslettet af Obamas politik. Den seneste krise er i præriestaterne, hvor godtransportkartellet – som ejes af den entusiastiske Obama-tilhænger Warren Buffet og en anden hedgefond-kumpan – truer med at udslette dette års hvedehøst ved at nægte at transportere hveden til markederne. I dele af hvedebæltet har hveden rådnet i siloer i fire måneder, mens godsvognene

transporterer olie fra fracking-felterne i området.

Hvis man ønsker at undgå termonuklear udslettelse eller en total disintegration af den amerikanske økonomi, så tilslut jer kampagnen for at stille Obama for en rigsret og fjerne Boehner nu!

Virkeligheden hævder sig også i Asien, hvor Helga Zepp-LaRouche fortsætter sin succesrige tur til Kina. Onsdag optrådte Helga på et trepersoners panel på CCTV-primetime for at mindes 3. september, den dag, da anden Verdenskrig sluttede i Stillehavsområdet med fascismens nederlag. Helga præsenterede et tydeligt kort over BRIKS-nationernes gennembrud, det russisk-kinesiske strategiske partnerskab, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Udviklingsbank, og Xi Jinpings Nye Silkevej. Hun advarede om, at det vestlige finanssystem har kurs mod et totalt sammenbrud i den allernærmeste fremtid, at al politik i kølvandet på krisen i september 2008 mislykkedes med at sætte en stopper for rodet med for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, og at disse banker nu er 40 % større og har kurs mod en total eksplosion. Hun bemærkede, at den japanske Shinzo Abe-regerings politik har allieret sig med Wall Street og London og ligeledes er dømt til undergang – i skarp kontrast til BRIKS' perspektiv om projektfinansiering.

Er Rasmussens militære 'Spydhoved' en fantasistyrke?

2. september 2014 – I sin seneste pressekonference i går (d. 1. september), før NATO-topmødet begynder den 4. september, talte NATO's generalsekretær med glat veltalenhed om det nye »spydhoved«, som NATO-ledere vil enes om at udvikle til NATO's allerede eksisterende hurtige indsatsstyrke. Han beskrev det som »en meget høj beredskabsstyrke, som kan indsættes med meget kort varsel.« Virkeligheden bag det er imidlertid det britiske fremstød for at få en responsstyrke fra NATO's hardline-medlemsstater og USA. Som *Financial Times* rapporterede den 30. august, vil den britiske premierminister David Cameron, på topmødet, annoncere, at Storbritannien og seks andre lande – Danmark, Letland, Estland, Litauen, Norge og Holland, og muligvis også Canada – har aftalt at danne en fælles udrykningsstyrke på mindst 10.000 tropper, som vil omfatte enheder fra flyvevåben og flåde, så vel som landtropper, og som vil blive ledet af britiske officerer.

Denne styrke er ikke det samme som Rasmussens spydhoved, officielt begrænset, som den vil være, af overvejelser om fælles forsvar. Idéen bag den britisk ledede fælles udrykningsstyrke (JEF) er, iflg. rapporter i det amerikanske magasin *Defense News* i går, at den kan anvendes til NATO-, EU- eller nationale operationer, f.eks. til krisehåndtering eller fredsbevarende formål. Med andre ord vil den kunne anvendes til stort set hvad som helst, inden for eller uden for NATO.

»Spydhovedet til NRF (NATO Respons Force) er en anden form for styrke. Dens hovedformål er fælles forsvar«, sagde NATO-talsmand Iona Lungescu. »De to styrker er to forskellige missioner, men kan arbejde sammen. Man kan forestille sig situationer, hvor JEF kunne være en opfølgingsstyrke til spydhovedet. De er forskellige, men komplementære styrker.«

Rasmussens andet problem er kravet om enorme forøgelser af forsvarsudgifterne fra alle de 28 NATO-medlemmer, hvoraf kun fire når op på tærsklen for NATO-standarden på 2 % af BNP. Et antal lande under denne tærskel vil sandsynligvis ikke gå med til rent faktisk at imødegå dette. Canada vil sandsynligvis være blandt disse (Canadas forsvarsudgifter er på omkring 1 % af BNP), hvilket er ironisk i betragtning af, at den canadiske premierminister Stephen Harper har marcheret i takt med det britiske krigsfremstød mod Rusland.

Fra LaRouche-bevægelsen 3. september 2014: USA er bankerot; økonomien dør, med mindre Boehner og Obama fjernes nu

Lyndon LaRouche kom tirsdag med en skarp advarsel om, at USA's økonomi er ved at kollapse, med et finanssystem, der er bankerot uden håb om redning. Der findes imidlertid klare forholdsregler, som kan rette op på dette,

»hvis vi kan tage kontrol med processen og bringe sammenbruddet til stilstand«,

men midlet er politisk – fjern præsident Obama fra embedet uden yderligere opsættelse, sammen med hans beskytter John

Boehner[1]. Under Obamas embedstid som præsident er USA's økonomi praktisk talt blevet udslettet. I dag er landets sydvestlige region død og står over for hele vandsystemets sammenbrud. Dette vil snart give sig udtryk i massehungersnød, med mindre der tages skridt til at indføre nødforanstaltninger – foranstaltninger, som Obama og Boehner systematisk har blokeret for.

Højdepunktet af krisens intensitet er den kendsgerning, at hele det amerikanske banksystem står for at eksplodere totalt, i en skala, som langt overgår sammenbruddet i 2007-2008; og det amerikanske folks forarmelse er blevet værre for hvert år siden 2007 – og også i mange perioder før det. Det vides ikke, hvilken dag i ugen, eksplosionen vil komme, eller hvorvidt den vil starte med en stor, europæisk bank eller en Wall Street-bank. Hvad der imidlertid er sikkert er, at sammenbruddet kommer meget snart.

LaRouche understregede, at erkendelsen af denne barske realitet er det første trin på vejen til at håndtere krisen, så den ikke fører til total disintegration og død. Dette betyder, at Boehner skal væk fra formandsposten; Obama skal væk fra Det hvide Hus. Dette spørgsmål har førsteprioritet i Kongressen, når den vender tilbage fra pausen den 8. september. Intet mindre end fjernelsen af Obama kan skabe de betingelser, ved hvilke USA kan afværge den totale udslettelse af økonomien.

LaRouches budskab til det amerikanske folk, som han overleverede til kolleger tirsdag, lød:

»Obama er ved at sulte jer ihjel, så I må fjerne ham nu. Så kan vi reorganisere nationens finansielle situation for at forhindre et kaotisk kollaps.«

Der kan omgående tages skridt til at sætte skub i produktionen i USA ved at lancere vitale infrastrukturprojekter og andre forholdsregler, så den kendsgerning, at nationen er bankerot,

kan håndteres og et sammenbrud afværges, mens man indfører en ny politik for at gendanne virkelig, fysisk-økonomisk vækst.

Hans andet budskab, der drejer sig om successen med de lande, som grupperer sig omkring Kinas enestående, økonomiske kreativitet – BRIKS og andre nationer, som forbinder sig med det – illustreres rigeligt hver dag. Rusland gav i dag Kina en enestående adgang til at investere i Rosneft og i landets sibiriske gasfelter, et tegn på den totale tillid, som Rusland nu investerer i sine eurasiske alliancer. De to nationer er i færd med at bygge verdens største netværk af gasledninger. Det rapporteres, at Indien går i retning af at tilslutte sig det kinesiske initiativ, den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, ligesom andre asiatiske nationer. Egypten har genoptaget udviklingen af landets atomkraft, som har været forsinket i 20 år, på Middelhavskysten og annoncerer et nyt, stort infrastrukturprojekt næsten hver uge. Alt imens Argentina opgraderede sin fødevareeksport til Rusland, har det fået fuld garanti fra Kina om, at dets investeringer i argentinske atom- og vandkraftværker er »gribbe-sikret«, og at Kina ikke vil give slige hedgefonde som Elliot Management og NML den mindste smule information.

Til truslerne om krig og finansiel krigsførelse, der kommer fra London, NATO og Londons marionetter som Obama, siger disse nationer med voksende succes, ligesom LaRouche har sagt, »Og hvad så?«. Han understregede,

»Det, jeg siger, er, kan jeg fortælle jer, det, som man siger i Rusland. Det er, hvad man siger i Argentina; i Kina; i Egypten ...«

BRIKS-nationerne 'har det fint', og selv Tyskland kan reddes og vil sandsynligvis overleve ved at alliere sig med BRIKS. Modi i Indien har »vidunderlige muligheder«.

Frem for alt har Kina præsteret mirakler og er i færd med at bevæge verden i retning af nye opdagelser om Solsystemet.

»Det, der kommer fra Kina, vil blive større end noget som helst, som nogen hidtil har set. Dette er kreativitet.«

LaRouche tilføjede, at han ser tidligere præsident Bill Clinton som en potentiel hovedperson i reorganiseringen af landet i en post-Obama-æra, som vil begynde i den umiddelbare fremtid – men kun, hvis den får den rette hjælp.

[1] Formand for den republikanske gruppe i Repræsentanterne Hus